

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura

Sisè període

Sèrie C - Número 627

23 de febrer de 2015

Comissió del Síndic de Greuges

Presidència de l'l. Sr. Roger Torrent i Ramió

Sessió núm. 9

SUMARI

Informe

del Síndic de Greuges sobre els drets lingüístics a Catalunya
(tram. 360-00014/10) p. 3

Informe

del Síndic de Greuges relatiu a les activitats de l'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura corresponent al 2014
(tram. 360-00018/10) p. 16

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 9

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i set minuts. Pre-sideix Roger Torrent i Ramió, acompanyat del vicepresident, Sergi Vilamala i Bastarras, i del secretari, Joan Maria Sardà i Padrell. Assisteix la Mesa el lletrat Fernando Domínguez García.

Hi són presents els diputats Xavier Crespo i Llobet, Anna Figueras i Ibàñez, Annabel Marcos i Vilar, Joan Morell i Comas, Àngels Ponsa i Roca i Joan Recasens i Guinot, pel G. P. de Convergència i Unió; Josep Andreu Domingo i Josep Cosconera Carabassa, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Cristòfol Gimeno Iglesias i Rocio Martínez-Sampere Rodrigo, pel G. P. Socialista; Alicia Alegret Martí, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Hortènsia Grau Juan i Lorena Vicioso Adria, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Carmen de Rivera i Pla, pel G. P. de Ciutadans, i Quim Arrufat Ibàñez, pel G. Mixt.

Assisteix a aquesta sessió el síndic de greuges, Rafael Ribó i Massó, acompanyat de l'adjunt general, Jordi Sánchez i Picanyol, i de l'adjunta per a la defensa dels drets dels infants i dels adolescents, Maria Jesús Larios Paterna.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Informe del Síndic de Greuges sobre els drets lingüístics a Catalunya (tram. 360-00014/10). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe (informe: BOPC 388, 31).
2. Informe del Síndic de Greuges relatiu a les activitats de l'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura corresponent al 2014 (tram. 360-00018/10). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe (informe: BOPC 476, 55).

El president

Bona tarda i benvinguts de nou el síndic de greuges, l'adjunt al síndic –el senyor Jordi Sánchez– i la senyora Maria Jesús Larios, adjunta, també, pel que fa a la defensa dels drets dels infants i dels adolescents.

Informe

del Síndic de Greuges sobre els drets lingüístics a Catalunya (tram. 360-00014/10)

Avui, com saben, veurem dos informes, l'Informe sobre els drets lingüístics, en primer lloc, i, en segon lloc, l'Informe relatiu a les activitats de l'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura corresponent al 2014.

Obriríem, per tant, amb el síndic, que plantejarà aquest primer informe per espai d'uns vint minuts. Posteriorment obriré el torn dels diferents grups parlamentaris, de cinc minuts, per fer l'exposició de cada grup, i posteriorment hi haurà la resposta per part del síndic. Aquesta mateixa mecànica la seguirem en el següent informe, i, en tot cas, faríem una pausa entremig de l'un i de l'altre.

Per tant, passo la paraula al síndic de greuges per plantejar aquest Informe sobre els drets lingüístics de Catalunya. Síndic...

El síndic de greuges (Rafael Ribó i Massó)

Moltes gràcies, president. També ens acompanyen la directora de Gabinet, la senyora Macaya, l'assessora senyora Mar Aldeano, i, com que farem els dos informes en la mateixa sessió, ens acompanya també la senyora Eva Labarta, membre del Consell Assessor de l'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura, nomenat per aquest mateix Parlament.

Fa uns dies jo era a Dublín, en el consell de la llengua irlandesa –*Gaelic*–, llengua europea, llengua oficial d'estat, en un debat, presentant elements per a aquest debat, sobre el que eren els drets lingüístics. Vostès saben que el català és una llengua parlada en un territori de l'entorn de 13 milions d'habitants, segurament la número 10 o la número 11 de la Unió Europea quant a aquest territori, i que no té cap estatus a la Unió Europea. Ja no ho dic respecte al *Gaelic*, que, com que és la llengua oficial de la República d'Irlanda, és llengua oficial europea –són menys de cinc milions, o potser cinc, si hi sumem la part d'Escòcia i de l'illa de Mann, que també hi parlen *Gaelic*–, sinó..., tinguin en compte, a partir d'aquí, llengües com el danès, el finès, òbviament el maltès, l'eslovac, el txec, l'eslovè, etcètera, fins i tot –perdonin– el grec, no dic el portuguès, perquè el portuguès té el complement, molt important, del Brasil o de l'Àfrica lusòfona.

I a Dublín em metrallaven amb preguntes sobre aquest fet, sobre la cobertura legal que hi ha a l'entorn d'aquest fet i sobre el règim social que es produeix a l'entorn d'aquest fet. I, una vegada més, amb tota la humilitat –perdonin que no tingui àvies, i les he conegudes a les dues, però tampoc..., vaig conèixer els avis– de ser la primera persona que va llegir una tesi doctoral en català a una universitat de Catalunya encara sota el franquisme, dir-los que encara hem de recórrer molt camí perquè, en termes democràtics senzills i planers, tal com diuen els tractats internacionals, la llengua pròpia de Catalunya, una de les dues llengües oficials de Catalunya, tingui ple reconeixement. Encara hem de recórrer molt camí.

L'informe que hem presentat sorgeix de l'experiència del síndic. I quan els he parlat d'Irlanda i de Dublín, no els he parlat com a Rafael Ribó, que va anar a Irlanda a fer un volt: hi va anar convidat com a Síndic de Greuges de Catalunya, perquè els observadors internacionals valoren a molt alt nivell el que succeeix a Catalunya. El Consell d'Europa, la màxima autoritat del nostre continent en temes lingüístics, any rere any, als seus informes, posa Catalunya com a model exemplar de convivència lingüística. Crec que això sol val la pena que ens ho mirem amb detall, i crec que això sol ja em portaria quasi a cloure la meva intervenció dient el que diu una de les conclusions de l'informe: si us plau, mantinguem al màxim aquest tresor que tenim, no el malmetem. Sigui quin sigui el camí que emprengui Catalunya en el futur –que això ho decidiran, si és possible, els ciutadans de Catalunya–, sigui el que sigui, l'opció que vostès vulguin, la que pensin, no malmetem aquest tresor. Millorem-lo, que hi han coses a millorar, que hi ha camí a recórrer. Aprofundim-lo, escoltem-nos, però no en fem una eina per tirar-nos pel cap uns als altres des de posicions de par-

tit; és un *non-partisan issue*, que dirien tots els tractadistes de la ciència política, és un tema fort, que no hauria de ser mai objecte de debat partidista, en cap contesa.

La nostra experiència, si més no, i ho puc dir encara que, evidentment, no em poden respondre amb el testimoni els dos meus predecessors, Frederic Rahola i Anton Cañellas, síndics anteriors..., en tota la seva experiència i la de les etapes en què vostès m'han fet l'honor d'eleger-me per presidir com a síndic, és un tema que..., l'experiència que dona el síndic corrobora el que diuen les autoritats internacionals. Però no només el síndic; les altres institucions que s'encarreguen, per democràcia parlamentària, de la mateixa tasca corroboren també això: el Defensor del Pueblo d'Espanya, en els seus informes, assenyala clarament una radiografia encara jo diria més de bona convivència que la que fa el mateix síndic, perquè segurament des de la llunyania no pot apreciar matisos que apreciem nosaltres. Per tant, com a mínim el volum de ciutadania que quotidianament es troba amb problemes que puguin derivar de la llengua no suscita més que un percentatge molt petit de problemàtiques a resoldre –en clau de defensor, se'n diu «queixes»– per abordar el tema de la llengua.

Malgrat això, vam considerar oportú posar negre sobre blanc, amb un informe, quin és l'estat de la qüestió. Ho vam fer, en part, esperonats perquè el mes de març del 2014 es va reunir a Barcelona la primera assemblea de l'Associació Internacional de Comissionats de Llengua –naixia a Barcelona–, on hi havia la màxima autoritat, com és en Graham Fraser –el *Canadian commissioner*–, hi havia el Pär Stenbäck –exministre de Cultura i autoritat europea, finès–, hi havien autoritats de Bèlgica, hi havien autoritats de qualsevol lloc que vostès puguin imaginar-se del planeta, i es posava en marxa aquesta associació, també a partir de consideracions com les que ara jo els sintetitzaré.

I, a més, tinguin en compte que la nostra societat, de sempre, ha estat una societat complexa, híbrida; ai d'aquell que es pensi que ve d'alguna herència de sang pura. Joan Fuster *dixit*: «Tots som moros, xuetes i cristians.» La barreja la portem a dins, i el que es pensi que no la porta, doncs, ja s'apanyarà, perquè són segles i segles d'onades migratòries, les últimes o les penúltimes, de gavatxos, que venien aquí a treballar quan hi va haver tota la problemàtica de la vinya, de la *vid* francesa; després van venir del sud d'Espanya, i ara, els últims deu anys –2000-2010–, Catalunya ha estat la societat europea que ha tingut més migració de països tercers, en percentatge, i continua sent una societat d'integració, de convivència, i, en aquest sentit, fins i tot amb unes dictadures brutals, com la del Franco, que va arribar a afusellar un poeta com el Rahola purament i simplement pel fet lingüístic, amb una altíssima convivència. Això sol ja ens hauria de fer fer atenció al que ens diuen el Consell d'Europa o observadors forans, independentment del que es pugui dir, com a autoritat, des del Parlament de Catalunya.

Aquesta convivència té un forat molt gran que és un error que ningú l'hagi omplert encara. Hi ha un manifest incompliment constitucional: la Constitució espanyola no es compleix pel que fa al règim lingüístic. Ho

saben de memòria, suposo. Article 3: «La llengua oficial de l'Estat és el castellà i tothom està obligat a conèixer-lo.» Article 3.2: «Hi han altres llengües oficials al seu territori.» I article 3.3: «Seran objecte d'especial protecció i foment.» Torno al principi, article 3.1: el castellà té la garantia de la personalitat; arreu de tot l'Estat, hom està garantit..., en la seva llengua, cosa que no està ni el basc, ni el galleg, ni el català.

Algú pot dir: «Home, és que són llengües més minoritàries.» Escolti'm, a Finlàndia es parla el 6 per cent de suec, i el suec és llengua d'estat; al Canadà el francès és una llengua superminoritària, i el francès és llengua d'estat; Suïssa té uns percentatges similars a Espanya..., de germanoparlants com castellanoparlants a Espanya, de francoparlants com catalanoparlants a Espanya, d'italoparlants com gallegoparlants a Espanya, i de retoromanx, menys que el basc, però..., i hi han tres llengües..., quatre llengües nacionals, les tres que he citat més la retoromanx, i tres d'estat. (*Pausa.*) A l'article 3.3. es diu que «seran objecte d'especial protecció i foment».

Si vostès repassen la política espanyola del 78 a avui, veuran que una sola vegada un govern d'Espanya ha creat un instrument per a això, i es diu Consejo de Lenguas. Es va reunir una vegada i no se n'ha sabut mai més res. La pregunta senzilla és: què s'ha fet, de veritat, per complir amb la Constitució? I parlo del 3.2 i del 3.3. Els podria parlar de l'article 20, que també està a l'apartat de drets, quan diu que les televisions privades respectaran el pluralisme lingüístic existent a l'Estat; només han de tornar a casa i prémer el botó de la televisió. O de l'article 149, quan parla que es fomentarà el diàleg intercultural entre comunitats autònomes per part del Govern de l'Estat; també valdria la pena que repasséssim quantes vegades s'ha fet.

Què estic assenyalant, amb molta senzillesa però amb contundència? Un dels greus errors de la democràcia és no haver-se cregut seriosament la Constitució espanyola, que enfocava, des de l'article 2..., que parla de «nacionalitat» independentment del que diu a continuació i del que poders fàctics de tipus militars van imposar en el seu redactat. Parlava ja..., i descrivia una situació plurinacional. I ara ens podem queixar de moltes coses, però la primera que hem d'evidenciar és que la llei més important, la llei marc, no es compleix.

En aquest informe entrem en detall en aquestes carències, al mateix temps que assenyalem que val la pena que es consolidi el règim lingüístic i que n'esmenem els defectes, que n'hi han, i els que hi hagin a Catalunya. Els estalvio la descripció que es fa del marc internacional, de les estadístiques que tenen –que les coneixen, ja– dels informes del síndic els darrers anys. Percentatges: no arriben mai al 0,5 per cent de les queixes, les que afecten el tema lingüístic, i sempre en una proporció entre tres quarts i un quart, entre queixes de catalanoparlants o castellanoparlants.

Saben, perquè està aquí escrit, que totes les que reben es resolen; totes excepte les que afecten els costos i forces de seguretat de l'Estat o algun dels grans serveis de l'Estat tipus *seguridad social* o cadastre, especialment les de les forces i cossos de seguretat de

l'Estat. I no pas per manca de voluntat d'alguns comandaments. Puc dir, i vull que quedi en acta –no sé si ho he declarat mai en una comissió– que l'actual –perdoneu si no em recordo del títol exacte– inspector general de l'exèrcit a Catalunya –em sembla que es diu així, el que en dèiem abans «capità general»–, rebut al meu despatx, el primer que fa és saludar-me en català, essent de Madrid, dir-me que ha agafat un professor de català i mostrar-me un gran interès per aquest fet. I *chapeau* per l'actitud que significava.

Què passa? Que, sovint, números d'aquests cossos portats a Catalunya no han estat formats per saber que a Catalunya hi ha aquesta diversitat, i intenten obligar la ciutadania a canviar de llengua, cosa que ataca un principi bàsic en les nostres relacions, que és el principi d'opció lingüística. I qui els parla ho ha patit tres vegades, amb un avantatge: porto, com vostès, la garantia d'immunitat parlamentària i la pedagogia del càrrec, i els he intentat explicar, tant a ells com als seus comandaments, que això no era admissible.

Però, per exemple, quan ens arriben queixes de castellanoparlants que a determinat ajuntament no se'ls facilita informació en castellà, immediatament hi intervé el síndic i reben aquella informació en castellà. Com quan ens arriben queixes sobre tot el sistema que puguin plantejar, especialment en matèries de relacions socials, els catalanoparlants.

Queda un àmbit que arrosseguem, també, defectuosament: per una banda, legislació encara incompleta; per l'altra banda, manca d'interès per part dels que vivim a Catalunya –catalanoparlants o castellanoparlants– pel tema, que és la justícia. És evident que hi ha poca gent que visqui a Catalunya que tingui vocació de jutge, de magistrat, de fiscal, etcètera, i hi ha una gran rotació. I ens trobem amb una legislació, ho torno a dir, incompleta, que no ha acabat de seguir l'orientació constitucional del plurilingüisme o de la plurinacionalitat. I aquesta manca de gent que no vingui aquí només de pas abans d'anar a una altra latitud, sinó realment a arrelar-se, produeix que avui no arribem al 13 per cent de sentències en català en el sistema judicial.

Nosaltres, a l'informe que els presentem, conclouem que el model és d'un gran equilibri –lloat pel Consell d'Europa–; que l'Estatut del 2006 va encara millorar la definició al respecte; que hi han aquests incompliments que acabo d'assenyalar, de la Constitució; que hi ha un model molt debatut, però que ha passat per tots els sedassos constitucionals, que és el de conjunció lingüística a l'escola, que ha tingut el gran avantatge que ha permès que ningú fos separat per raons de llengua des del començament del seu procés escolar i que va ser impulsat no pas per un determinat partit que governava a Catalunya l'any 80, Convergència i Unió, que aleshores apostava per la doble escola: va ser impulsat per tres grups parlamentaris de la cambra que al final van aconseguir la unanimitat de la cambra pel model de no-separació de la xarxa escolar. I, evidentment, el Govern d'aleshores ho va agafar amb força i es va començar a desenvolupar, i ha estat molt lloat quant als seus resultats des de totes les perspectives, també des de la perspectiva d'igualtat d'oportunitats socials.

I ara, en canvi, sembla que se'l vulgui erosionar, quan es presenta una proposta que el qui no trobi escola amb ensenyament en llengua castellana pugui demanar un ajut oficial de sis mil euros per poder-lo fornir, pagat, evidentment, amb diner públic. Independentment de l'enorme desequilibri, que no és per qui no pugui trobar una escola en una altra llengua –preguntin-ho vostès als milers de pares que al País Valencià estan demanant ensenyament en valencià o en català, o a les Illes–, independentment d'això, quin absurd que un model que des del 83 fins al 2015 està funcionant, observat pels tractadistes estrangers, com a exemplar, el vulguem erosionar amb una mesura com la que acabo de citar i s'analitza en aquest mateix informe. Que s'hi analitzen totes les sentències que hi ha hagut al respecte, fins i tot les sentències que han portat alguns tribunals a donar percentatges de compliment d'ensenyament en llengües vehiculars i que han estat traduïdes al que és l'actual realitat de Catalunya.

Nosaltres recomanem que des de totes les instàncies públiques governamentals, legislatives i judicials, es vetlli per preservar i enfortir les bases d'aquest model lingüístic, especialment en tots aquells àmbits on ha tingut una traducció tan positiva; especialment apostar decididament per anar a millorar allà on hi han llacunes serioses, com a la judicatura, que abans els ho he assenyalat; especialment quan hi han fenòmens, com el de la informatització o l'electrònica, que demanen una adaptació a les noves tecnologies; especialment perquè la Delegación del Gobierno de España a Catalunya..., anava a dir «es digni» –potser és massa–, es presti a complir amb les lleis de Catalunya, a aplicar el que diu l'Estatut, el que diu la Llei del síndic i el que diuen totes les previsions sobre un tema que avui podem debatre; especialment per tenir en compte que tot el personal que tingui servei a Catalunya, si és servidor a Catalunya, com és qualsevol funcionari –si és servidor–, es deu al públic, no es deu a un esquema ideològic preconcebut. Al públic, sigui catalanoparlant o castellanoparlant; s'hi deu. I ha de complir amb les previsions per no obligar a cap capgirament d'aquest ordenament lingüístic.

I, per tant, que totes les administracions, també la de l'Estat, posi en mans de la ciutadania fullets, informació, etcètera, en totes les llengües..., en les dues llengües que són oficials i es poden utilitzar, i que entrem amb tranquil·litat i amb més força en el món del consum. Per què avui, si us vull convidar al cinema, aquesta tarda, em costarà molt trobar-los una pel·lícula en català? Quasi l'hauré de buscar amb lupa. És que ens fa por, parlar d'aquest tema? O és que les *major* de Hollywood...? Es poden fer debats molt més seriosos dels que hem fet fins ara al respecte. Vagin a Portugal. A Portugal la majoria del cinema la veuran en versió original, amb els corresponents subtítols, i, de passada, han fomentat molt més el coneixement de llengües tan importants com l'anglès, però a ningú li cau cap anell perquè es demani que les pel·lícules que s'exhibeixin en un àmbit de mercat cinematogràfic s'adaptin a les llengües que hi han en aquell mercat cinematogràfic.

O, qui diu això, en general, tot el que afecta el món audiovisual o el consum. Aquella anècdota, que no és anèc-

dota, del síndic, d'aquell que protestava perquè un producte estava etiquetat en català, i quan se li va demostrar que estava en portuguès va dir: «Ah, en portuguès no hi ha cap problema», quan la llengua d'aquest país és el català, junt amb el castellà, llengua també oficial. O sigui, traiem aquests ideologismes preconcebuts –i parlo del nostre territori, perquè vostès són parlamentaris del nostre territori– i fem pedagogia al respecte, també fora del nostre territori, perquè no s'inventin fallàcies sobre una realitat que..., cada vegada que vénen delegacions d'analistes i observadors internacionals conclouen, com fins ara han estat conclouent, respecte al règim lingüístic. Fins i tot en el Codi de consum de Catalunya tindrien vostès encara un terreny a recórrer com a legisladors, perquè depèn de vostès que l'adaptació sigui més..., amb major celeritat i amb més condicions d'igualtat.

Aquest informe, torno a dir-los-ho, està a la seva plena disposició en el debat que avui podem fer. El tenen també reflectit, en part, a l'informe anual, que espero que aviat també podrem veure en aquesta comissió i en el Ple del Parlament amb una gran voluntat d'escoltar i de poder entrar en qualsevol matèria.

Moltes gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, síndic. És ara el torn dels diferents grups parlamentaris. Ho repeteixo, cinc minuts per grup parlamentari, per portaveu. I inicialment és el torn del senyor Josep Andreu, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Josep Andreu Domingo

Gràcies, síndic, per la vostra exposició. Suposo que avui, que el debat estrident polític no està en aquesta sala del Parlament sinó en altres, i per la concurrència dels diversos grups parlamentaris, jo crec que podríem arribar a acords sobre aquesta qüestió.

És cert que, amb l'exposició que feu, amb tota seguretat des dels poders públics, i concretament de l'Estat, no han respectat aquesta qüestió plurilingüística de l'Estat espanyol, la lletra estricta de la Constitució per part dels poders establerts. Però, bé, aquesta és una qüestió que ve de lluny i que ens portaria a preguntar-nos qui té la raó, si aquells que ja fa molts anys en *Els Marges* van escriure «Una nació sense estat, un poble sense llengua», o aquells que creuen en el possibilisme de l'Estat plurinacional del Regne d'Espanya i que serien respectats i garantits els usos de totes les llengües d'aquesta pell de brau.

No ho sé. Segurament la pràctica ens porta..., o la tosuderia de la realitat és que les llengües dites «minoritàries» o les llengües que no tenen aquest respecte absolut constitucional han anat migrant en la seva realitat diària; que cada cop, a pesar dels esforços i de certes proteccions que hem procurat establir des dels diversos estatuts, el català, per moltes raons –de mercat, de protecció...– ha estat disminuint dia a dia en la seva realitat parlada en el nostre país. I no diguem ja el que ha passat

amb la nostra llengua a València, a Balears i a la Franja de l'Aragó.

És cert, però, que dintre d'aquesta situació lingüística que ha anat evolucionant, i també dels pronunciaments que s'han fet en els estatuts, i de l'aplicació dels tribunals de justícia sobre l'ús del català, sobretot a l'escola, hem anat empitjorant any rere any, a pesar del nou Estatut del 2006. És cert que l'àmbit de la justícia potser és el fracàs més gran i absolut de la utilització del català, i que, en el marc de la justícia, tots els pronunciaments que es fan sobre la realitat del català i la seva implementació hi són absolutament contraris. I jo..., ja hi heu fet referència vós, al tema de perquè una persona, una única persona d'una escola, demani que hi ha d'haver el castellà, estan obligats que hi hagi aquesta presència del castellà en tot l'àmbit lingüístic d'aquesta escola.

Potser és que ens vam fer massa il·lusions respecte al que eren els sistemes, fins i tot de mercat, de les llengües. És una certesa que l'espanyol o castellà té una absoluta preponderància en el mercat pel fet llatinoamericà i el gran nombre de parlants que en tenim. Però molts érem els que esperàvem que, per part de l'Estat espanyol, fessin del català, el galleg, el basc..., una afirmació de la plurinacionalitat, del plurilingüisme, i ho veiessin des d'una forma absolutament natural, i que havien de fer, com en la Constitució estava establert..., de protegir-les especialment. Però crec que la realitat que hi ha és que no tan sols no hem tingut i no hem trobat aquesta protecció, sinó que han fet prevaldre la seva majoria lingüística i de votants per anar en contra i posar en una situació absolutament difícil la nostra llengua catalana i les altres llengües de l'Estat espanyol que no tenen aquest estatus oficial, d'oficialitat.

No sé quin ha de ser el camí a recórrer. La veritat és que poc confiem, des del nostre grup, que aquest tema, en l'actual sistema constitucional, pugui trobar una solució favorable perquè el català sigui una llengua normal en el nostre territori, que sigui la llengua pròpia de Catalunya. En el nou estatus de la república catalana, esperem que hi hagi una prevalença de la llengua pròpia i que hi hagi una convivència, que no hem tingut els catalans, respecte de l'Estat espanyol, en un futur.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Andreu. És el torn, ara, del Grup Parlamentari Socialista i del seu portaveu, el senyor Cristòfol Gimeno.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Sí; gràcies, president. Gràcies, senyor Ribó, síndic de greuges, als adjunts que l'acompanyen, la senyora Larios, el senyor Sànchez, i a les persones del seu equip que l'acompanyen avui. Bé, de fet, des del nostre grup ens hem llegit detingudament aquest informe, i el que és evident, doncs, és que el que ha explicat el síndic en la seva intervenció ho compartim al cent per cent. Bàsicament perquè, des del nostre punt de vista, la llengua catalana sí que és un tema prioritari, hauria de ser

un tema prioritari, en aquest cas, doncs, per al Govern de la Generalitat de Catalunya, i per tota la feina que s'ha de fer per aconseguir una mica tots aquests objectius i per aconseguir que algunes d'aquestes recomanacions que ens fa el síndic en el seu informe no s'hagin de fer com les planteja en aquest moment.

És evident que Catalunya, doncs, té aquesta complexitat, aquesta complexitat que ha expressat el síndic, amb gent que ve de tot arreu. Jo no sé si aniria tan enllà com ha fet vostè, però el que sí que és evident és que tenim una complexitat, amb moltes persones immigrades i amb una diversitat de llengües, doncs, que fa que en el dia a dia tots, en els nostres pobles, a les nostres ciutats, vegem com hi ha aquesta situació, que és una realitat.

I, evidentment, aquí és on creiem, hi insisteixo, que aquesta hauria de ser una de les primeres prioritats, i abans de pensar en d'altres coses, doncs, creiem que en això s'hi hauria de treballar com a punt número u. I ho dic, bàsicament, i no per fer..., com deia el síndic, des d'una posició partidista, doncs, tirar-nos els plats pel cap els uns als altres, sinó perquè bàsicament entenem, des del nostre grup, que en alguns moments això no ha sigut prioritat, sobretot per part de qui en aquests moments està al Govern, per part del Grup de Convergència i Unió i el Grup d'Esquerra Republicana, que són els qui aquests anys han estat governant.

Bàsicament, perquè, hi insisteixo, aquesta feina la tenim. I això és el que..., poder conèixer i expressar-se cadascú en la seva llengua, en aquest cas, pel que fa al coneixement del català..., s'hi hauria de treballar totalment. Ho ha explicat; és a dir, no només la cobertura legal, sinó la cobertura social i la necessitat, doncs, de plantejar-ho amb aquesta contundència, que crec que hauríem de fer tots els grups parlamentaris en tots els moments.

És evident, i coincidim, doncs, que aquest model de convivència lingüística, reconegut per totes les persones i tots els organismes que ha explicat el síndic, l'hem de posar en valor. I, en algun moment, nosaltres creiem que aquest debat s'ha fet d'una manera parcial, s'ha fet d'una manera interessada, s'ha intentat seccionar, i aquesta societat complexa, doncs, en alguns moments ha vist que es posaven uns en un cantó i uns altres en un altre.

I, mirin, aquest diputat que els parla no fa massa temps que és diputat aquí, al Parlament de Catalunya, i he fet un exercici senzill, que podia haver fet qualsevol dels diputats i diputades, i és demanar al meu grup que em plantegessin, també, quines accions parlamentàries, mocions o interpellacions s'han fet, doncs, per treballar i demanar a qui té competència en aquest sentit, que són el Govern de la Generalitat de Catalunya i el conseller de Cultura, en aquest sentit, quines accions s'havien plantejat.

I, en la línia del que explicava el síndic, del març del 2014, que es va fer aquesta trobada i es va posar de manifest..., doncs, bé, he trobat, hem trobat, amb els treballadors i treballadores del Grup Parlamentari Socialista, una mica tota la feina que havien fet altres diputats, i que, bé, s'ha interpellat el conseller en aquest sentit i s'han presentat mocions perquè s'avancés en aquesta línia, perquè, en aquest sentit, es priorit-

zés. I el company diputat, el company Xavier Sabaté, doncs, ha interpellat i ha presentat diferents mocions al Ple del Parlament perquè s'aprovesin. Algunes han tingut més sort, d'altres no tanta, però és evident que nosaltres defensem que hi hauria d'haver un acord nacional de política lingüística. Aquí sí que hi hauria d'haver un acord bàsic i prioritari, com deia abans, amb l'objectiu aquest que dèiem, de garantir la preparació lingüística de la població –de la que hi és des de fa temps i de la que hagi de venir– i que puguem aconseguir, doncs, que aquesta cohesió social, aquesta cohesió territorial que tenim en aquests moments, aquesta societat integradora que som, doncs, es vagi consolidant.

Es demanava també, en alguna d'aquestes mocions i interpellacions, que hi havia d'haver coordinació entre els diferents nivells de l'Administració, ja sigui la mateixa Generalitat, els ajuntaments, consells comarcals, diputacions, o les diferents administracions, com deia el síndic, per part de l'Administració central, els representants de l'Administració de l'Estat central, doncs, que també havíem de treballar perquè això fos així, perquè, si no, tendim moltes vegades a tirar-nos les culpes entre uns i uns altres.

I, sobretot, també el que demanàvem, doncs, és que... En alguns moments s'havia posat en dubte i s'havia potser deixat una mica sense posar en valor el suficient la feina, la tasca que estava fent el Consorci per a la Normalització Lingüística. Per sort, sembla que està reconduït, això, però en algun moment –estic parlant de principis o mitjans d'aquest 2014–, doncs, això, en algun moment el mateix consorci ens havia fet arribar aquestes situacions.

Per tant, és evident que hi han diferents àmbits, des de la judicatura, des del cinema, des del Codi de consum, com deia el síndic, en què podem avançar, però creiem que hem de ser capaços de poder plantejar, des del Govern, l'oferta pública de formació en llengua catalana suficient per a tothom, i que això faci que hi hagi aquest coneixement.

I, finalment, per acabar, president, el tema..., ho hem dit, i no ho dic ara perquè correspongui, sinó perquè ho hem dit, i la posició del nostre grup parlamentari en diferents moments ha sigut aquesta: en cap cas entenem un atac radical, doncs, per part del Govern central i d'algunes autonomies, que s'ha fet a aquest model d'integració lingüística a l'escola, que no té cap sentit, ni cap lògica, ni cap proporcionalitat. I el nostre grup no estem en absolut d'acord amb el que s'ha fet en aquest sentit.

Per tant, analitzarem aquest informe, i no descartem, doncs, que, amb el company de la comissió corresponent, presentem alguna proposta de resolució o alguna moció per tal que s'aprovi en el Ple.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Gimeno. És el torn, ara, del Grup Parlamentari del Partit Popular i la seva portaveu, la senyora Alicia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Moltes gràcies, president. Gràcies, síndic, i a l'equip que l'acompanya. I, per començar amb l'Informe sobre els drets lingüístics, vostè mateix, en el preàmbul d'aquest informe, ens diu que hi ha molt poques queixes rebudes en aquesta matèria tant en termes absoluts com relatius, que fins i tot el Defensor del Pueblo té un volum de queixes encara més reduït que el síndic, i ens diu que hi ha un baixíssim índex de preocupació social que genera aquest tema, però, en canvi, és permanentment un debat polític i en casos concrets.

Ens diu també vostè que hi ha una excel·lent situació de convivència lingüística, però, en canvi, també diu que una part de la població no coneix la llengua catalana –en canvi, tots els habitants de Catalunya coneixen el castellà– i que el català té presència escassa en alguns sectors de la vida social. Jo li preguntaria, d'aquestes dades, on fonamenta..., per fer aquestes expressions, i si aquesta és la tendència dels darrers anys; si tenen constatat, a la sindicatura, per fer aquest tipus d'afirmacions en l'informe, en quins llocs geogràfics o quin tipus de població no coneix el català i quina és la tendència els darrers anys.

I és cert que hem de protegir la llengua pròpia de Catalunya –la llengua catalana–, però no menystenint el castellà a Catalunya com a llengua oficial, també, i comuna a la resta d'Espanya. El nostre model, i crec que no descobreixo res, és un model de bilingüisme, i, si pot ser, un model trilingüe –per què no un model trilingüe?–, especialment a l'ensenyament a les escoles. Ens parla del fet que els escolars, a Catalunya, surten amb un nivell de coneixement de la llengua amb la mitjana de la resta de comunitats autònomes monolingües. Però jo li pregunto –coneixement no és domini–: els nostres escolars, tenen un domini del castellà? Podrien tenir més domini si, en lloc de fer només llengua i literatura castellanques, fessin assignatures –per exemple, les matemàtiques, les ciències, filosofia– en castellà perquè n'arribessin agafant també domini, i no només en català?

I aquest debat..., vostè ara n'ha posat un exemple, i deia: «Quan algú es va adonar que l'etiquetatge no era en català, sinó que era en portuguès, va dir: "Ah, d'acord."» Doncs, aquest debat també una mica és..., quan parlem de l'anglès, es permet que puguem introduir assignatures que no siguin llengua anglesa o literatura anglesa en anglès ja des de l'educació primària a les nostres escoles; però, en canvi, quan diem que hi ha d'haver un model trilingüe i que també el castellà hauria de ser assumit amb certa normalitat a les escoles, aquí és on se'ns diu: «No, no, això va en contra de la llengua catalana, va en contra dels drets lingüístics, va en contra de la cultura.» I aquí és on tenim un problema.

Perquè, miri, vostè ens ha parlat que des de l'any 83 hi ha el model d'immersió a les escoles i està reconegut, però no és el mateix el que passava l'any 83 i els anys noranta que el que passa ara. L'any 83, als anys noranta, hi havien professors que s'expressaven en castellà a les aules i no passava res, i no donaven llengua castellana, o no donaven literatura castellana.

Avui en dia això no passa. I, per tant, el que ens servia l'any 83, com a consens –vostè ho ha dit– de tot l'arc parlamentari, possiblement s'ha de revisar, en aquests moments, i no anant en contra de ningú, no anant en contra d'una llengua o de l'altra, perquè nosaltres entenem que la riquesa de la nostra cultura és precisament tenir aquestes dues llengües.

La sentència del Constitucional a la qual vostè també fa referència en l'informe, la 31/2010, va eliminar la paraula «preferent» al referir-se al català a l'Administració. El concepte seria que tant català com castellà són llengües oficials, i, per tant, ambdues han de ser d'ús normal a l'Administració. És a dir, el Constitucional ha consagrat una Catalunya bilingüe, on ha d'existir la llibertat d'opció lingüística. Qualsevol ciutadà té dret a dirigir-se a l'Administració en qualsevol de les dues llengües oficials, i també té dret a rebre resposta en la llengua escollida. L'Administració ha de tenir disponibilitat lingüística en qualsevol de les dues llengües oficials a Catalunya. La «disponibilitat lingüística» no és que qualsevol ciutadà pugui respondre en català, sinó que l'Administració ha de tenir una persona que sí que pugui respondre en català o en la llengua, de les dues oficials, en què se li hagi adreçat el ciutadà.

Sobre el castellà com a llengua vehicular a Catalunya, hi ha el dret –reconegut pel Tribunal Constitucional, pel Tribunal Suprem i pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya– a rebre l'ensenyament bilingüe, ensenyament bilingüe en una proporció que estimi la Generalitat segons l'estat de normalització de les llengües. I aquí també..., i vostè no ho ha dit avui, però sí que ho posa per escrit en l'informe que signa: ens diu en diferents ocasions, en aquest informe, que l'interrogant és quina ha de ser la proporció en la qual s'incorpori el castellà com a llengua vehicular al sistema d'ensenyament. Crec que aquest realment és el tema.

I vostè ho sap: les llengües ni s'imposen ni es prohibeixen, ni s'haurien d'imposar ni s'haurien de prohibir, i el bilingüisme integral s'hauria de portar amb més normalitat. No sabem si aquests mínims exigits pels tribunals en algunes sentències, del 25 per cent, són o no els mínims acceptables o que es podrien aplicar a la realitat catalana. Tampoc sabem si amb tres hores de castellà la setmana el nivell és igual, superior o inferior al de la resta d'alumnes de fora de Catalunya; de fet, la Generalitat utilitza les avaluacions de diagnòstic del ministeri, que són mostrals –cada comunitat en passa una de diferent i la corregeix–, i, per tant, els resultats no serien comparables en absolut. I, malgrat tot, Catalunya està dintre d'aquesta mitjana espanyola en el coneixement de la llengua.

Però aquí jo crec que parlem, més que d'un problema lingüístic, d'un problema de normalitat i de llibertat. Atemptem contra la llengua si la ciència, la filosofia, les matemàtiques, ens les imparteixen en castellà? Nosaltres entenem que no; el que tindrem serà un major domini de la llengua castellana, i la suma sempre és positiva.

Sobre la preinscripció i sobre el garantiment d'aquest bilingüisme, la Generalitat mai ha preguntat als pa-

res en l'imprès oficial per la llengua habitual dels seus fills, i possiblement aquest no és un problema, perquè les queixes que arriben a la sindicatura així ho demostren. Però potser hi haurien famílies que preferirien alguna assignatura més en castellà per als seus fills, i no s'està donant aquesta opció als escolars. Els darrers vint anys no s'ha ofert ensenyament públic que pugui ser en català i en castellà, per emparar-ho en la normalitat de llengües vehiculars, i, en aquest sentit, també, lleis i sentències són clares. Nosaltres volem que català i castellà s'utilitzin de manera lliure i que siguin llengües d'ensenyament conjuntes, i que a aquelles famílies que optin per aquest bilingüisme integrador no els costi diners, ni a les famílies ni a la Generalitat, sinó que sigui un procés habitual en el nostre sistema educatiu.

Sobre l'àmbit judicial, ens ha dit que no s'arriba al 13 per cent de sentències en català, en aquests moments; és un pas, i clar que s'ha d'anar normalitzant. Però és cert que hi ha molta rotació en els funcionaris de la justícia a Catalunya, i que la llengua no hauria de ser un *handicap*, igual que en la sanitat, per tenir els millors professionals, tant en les nostres sales de justícia com a la sanitat.

Sobre el cinema, és qüestió de demanda, també, síndic –és qüestió de demanda. Les productores, les distribuïdores, la gran empresa de la distribució es mou en funció de la demanda. I evidentment que hi ha molta més demanda que la que hi havia fa uns anys, de cinema en català; però, al final, és una evidència que l'afluència a les sales amb una llengua o amb l'altra és el que acaba movent els mercats.

I sobre els etiquetatsges i el Codi de consum –ens parla de la conveniència de modificar el Codi de consum–, hauríem de vigilar també amb l'intervencionisme. Això ha de tendir a la normalitat, però no a la imposició. I les campanyes a favor o en contra de productes catalans, etiquetats o no, al final fan molt mal a empreses catalanes. I el mateix anava a dir en l'àmbit de la salut, però se m'ha acabat el temps, així que...

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Alegret. És el torn, ara, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. És el torn de la senyora Lorena Vicioso.

Lorena Vicioso Adria

Gràcies, president. Bona tarda, síndic, i a tot l'equip que l'acompanya. Bé, m'he llegit detingudament tot l'informe, i recordava quan va venir a explicar l'informe del 2013, on ja explicava les diferents queixes que vostè plantejava, i deia que aquests tipus de queixes eren les més minoritàries. Tornem a veure l'informe del 2014 i tornem a veure que són iguals, continuen sent minoritàries.

Però si anem a veure, o sigui, el que estem parlant avui, que és el dret lingüístic, el que s'evidencia bé en el seu informe és que es vulneren drets. I es vulneren drets,

no?... En el seu informe posa: «Vulneració de drets de l'ús del català i vulneració del dret de l'ús del castellà.» I el que més es vulnera, casualment, és el dret de l'ús del català. I el que més em sorprèn, a mi, és que aquí, al Parlament de Catalunya, contínuament hi hagi un mantra que ens digui que contínuament s'està vulnerant el dret del castellà. I vull que quedi clar, no?, que ho diu l'informe; no ho diem nosaltres, no ho diu la resta de grups, ho diu l'informe. I, per tant, em remetré a l'informe, i, cada vegada que surti, trauré l'informe del Síndic de Greuges.

I estem totalment d'acord amb el que ha dit el síndic: jo crec que hem de posar en valor el significat del que va significar la immersió lingüística. (*Veus de fons.*) Ja? (*Veus de fons.*) D'acord. Gracias. (*Veus de fons.*) Una mica de respecte... (*Veus de fons.*) D'acord, d'acord.

Bé, estava dient que hem de posar en valor, precisament, el que va significar la immersió lingüística. Jo sóc producte de la immersió lingüística dels anys vuitanta, no? Jo sóc castellanoparlant, tot el meu entorn és castellanoparlant. I nosaltres vam incorporar aquest tipus de normalització lingüística, també amb professors que eren andalusos. I llavors no existia cap problema i cap diferència entre nosaltres: tots començàvem a estudiar una llengua diferent, que no havíem parlat..., bé, en el meu cas, jo sí, d'acord?, i no passava res. Allà ningú es diferenciava i a ningú se l'apartava de ningú, tots ho apreníem *a la par*. I això és la part bona que va significar aquesta normalització lingüística, que el que va generar van ser oportunitats d'igualtat per a tothom, sent castellanoparlant, catalanoparlant o el que sigui.

Ho dic perquè també és veritat que, per altra banda, la meva família..., jo sóc catalanoparlant perquè la meva mare és de la Franja. I allà, o sigui, a la Franja d'Aragó, constantment es vulnera el dret a poder estudiar en català. O sigui, totes les meves amigues..., cap va poder estudiar en català, i, per tant, cap va poder anar a treballar a Lleida. El fàcil seria poder fer cursos, no? O sigui, el fàcil seria fer una educació i normalitzar la realitat que existeix a cada territori, i poder garantir la realitat i els drets que tenen en cada territori. Per tant, a mi m'hauria agradat que tota la gent de la Franja també hagués pogut estudiar en català.

Denunciarem, com sempre ho hem fet, durant molts anys, i continuem ara..., continuarem denunciant l'incompliment reiterat de mandats constitucionals, com els que vostè ha dit: l'article 3.2, l'article 3.3... Però també continuarem reivindicant, no?, que es vulnerin cartes i tractats internacionals que també garanteixen els drets lingüístics a tots els territoris. Nosaltres continuarem lluitant per tal de preservar i enfortir les bases que van suposar aquest model lingüístic, perquè per nosaltres és el mecanisme de la igualtat d'oportunitats entre persones, i no diferenciar ningú ni excloure ningú pel lloc d'on vingui o per la llengua que parli.

Per nosaltres l'Estat espanyol hauria de ser un estat que reconegués, precisament, les seves riqueses, les seves nacionalitats, les seves llengües, les seves cultures –en definitiva, la seva ciutadania–, i no un estat de recentralització que utilitza lleis per generar conflictes entre persones –diferenciar gent– mitjançant mentides.

Nosaltres hem agafat totes les recomanacions i hi continuarem treballant, les presentarem en qualsevol comissió. Nosaltres estem totalment d'acord que s'ha de complir la Llei del cinema.

I només li volia fer una pregunta. Durant aquests darrers anys, de reducció de recursos pressupostaris, ens agradaria saber si això ha afectat els recursos de normalització lingüística que hi han o recursos que hi han adreçats a les persones per aprendre el català.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora Vicioso. És el torn, ara, per al Grup Parlamentari de Ciutadans. És el torn de la senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gràcies, president. Honorable *síndic*, en primer lugar, agradecerle la entrega de este informe librado al Parlament, pero decirle que no podemos discrepar más del contenido del mismo, y, desde luego, sobre lo que parece ser el motivo de insistir en este tema del estado de los derechos lingüísticos, sobre que la lengua sobre la que se vulneran derechos lingüísticos es el catalán en Cataluña, a estas alturas del 2015, después de treinta años de inmersión lingüística.

Nosotros creemos, *síndic*, que, de verdad, este informe, respecto, desde luego, de la educación, no refleja para nada la realidad social de Cataluña. Alegando las escasas quejas que se han presentado en el *síndic* o recibidas en el *síndic*, este informe llega a una conclusión que ya se indica en el preámbulo, que es que estas pocas quejas son un indicador de cómo se puede ir avanzando hacia un régimen lingüístico democrático, plural y funcional, para terminar recomendando la consolidación del régimen de inmersión lingüístico para un futuro, como usted ha vuelto a indicar en la explicación del informe. Y, ojo, todo esto con independencia de la orientación institucional, electoral o de consulta que emprenda este país.

Y, mire, nosotros, *síndic*, encontramos que este régimen lingüístico que se está imponiendo en Cataluña, de inmersión lingüística, no es ni democrático, ni plural ni funcional. Porque a nosotros no nos parece democrático incumplir leyes, no nos parece democrático incumplir sentencias, como está haciendo la *conselleria* de Ensenyament de la Generalitat de Catalunya. No nos parece democrático ni plural obviar la lengua materna de más de la mitad de la población en la enseñanza, y, desde luego, desde la Administración de la Generalitat. Y no nos parece funcional tener las más altas cotas de fracaso escolar de todo el Estado español, y permitir que estos índices a los que más afecte sean a los estudiantes castellanoparlantes. ¿No le llaman la atención, *síndic*, estas tasas de fracaso escolar de los estudiantes castellanoparlantes?

Y, ¿qué quiere que le diga?, la diputada que me ha precedido en el uso de la palabra se ha referido a un mantra que hay, como un mantra a la discriminación de

los castellanoparlantes. A nosotros lo que nos parece un mantra, y un mantra oficial, es el del éxito de la inmersión lingüística: del éxito del ascensor social y de la ausencia de conflictos. Me parece increíble que en el año 2015 el equipo del *síndic*, con la situación socioeconómica que tenemos en Cataluña y en el resto de España, siga creyendo que la inmersión lingüística sea determinante en el ascensor social, cuando la realidad es que muchos chicos y chicas catalanes tienen que irse fuera de Cataluña, fuera de España, a trabajar, y lo que tendrían que dominar perfectamente, además del catalán –me parece muy bien, y que se aprenda y que se aprenda profundamente, porque, efectivamente, es lengua de Cataluña, pero también lo es el castellano–..., y además que aprendan otro idioma más.

Y llama la atención, *síndic*, que ustedes, que el *síndic*, que se preocupa tanto de temas de derechos, de todos aquellos temas que afectan a los derechos fundamentales, de cualquier discriminación que se produzca, despachen este informe ignorando lo que verdaderamente está pasando en Cataluña respecto de la población castellanoparlante. Y me extraña, *síndic*, que a usted, a usted y su equipo, por supuesto, que me parece un equipo absolutamente interesado en las necesidades de Cataluña, no les extrañe recibir tan pocas quejas, y a la vez –y a la vez– ver como hay –y a esto no hace referencia el informe, aunque usted ha aludido a ello– 350 familias que han tenido que pedir, porque no ha habido forma, ayuda al Ministerio de Educación para poder conseguir que sus hijos estudien en castellano, cuando, si se hiciera una aplicación más normal de..., se hiciera un régimen donde se dieran más horas de clase en castellano, se pudiera estudiar en castellano más horas, suponemos que todos estos problemas, estas quejas, no se hubieran dado.

Y de este informe, del que hoy les decía si no les extrañaba a ustedes que hubieran tan pocas quejas..., en el propio informe se contiene el porqué. Porque respecto del propio informe, en el ámbito de la educación, y en referencia a las quejas recibidas sobre la ausencia de casillas para la preinscripción escolar infantil, o con aquellas quejas por la ausencia de libros de texto en castellano, o con el derecho a recibir la enseñanza también en castellano, se les despacha con un rapidísimo..., alegando la discrecionalidad que tiene la Administración en estas materias, o sea, de alguna manera, desentendiéndose –desentendiéndose– y no haciendo nada. Nosotros no vemos que el *síndic* haya hecho nada al respecto.

Por tanto, quiero decirle –estoy oyendo el timbre, sé que el presidente ha dicho que será flexible–..., pero no se trata, *síndic*, y con esto quiero que quede claro, de hacer dos líneas especializadas, sino sencillamente de que ambas lenguas coexistan en la enseñanza junto con una tercera lengua, en este caso, el inglés. Nosotros estamos de acuerdo también, y nos parece importante, en que no se separe a los alumnos por razón de la lengua. Efectivamente, se ha demostrado que es un buen modelo. No queremos diferenciar, pero no queremos tampoco que se discrimine a uno sobre otro.

Y quería decirle también –espere, que estoy resumiendo...– que los estudiantes de Cataluña que tienen como

lengua materna el castellano están viendo privado su derecho a recibir una educación también en su lengua materna, que, además, también es oficial en Cataluña. Y, *síndic*, deliberadamente estos últimos años no se hace ya referencia a la lengua materna, y también hay estudios, también estudios internacionales, también estudios europeos, sobre la lengua materna.

Y, para acabar, decirle que lo que está pasando en Cataluña sería inimaginable que pasase en Gales, sería inimaginable que pasara en Escocia. Sería inimaginable que todos los alumnos de educación en estas dos localidades..., sería inimaginable que todos los alumnos de educación infantil no recibieran ni una hora en inglés, solo recibieran dos horas de inglés en primaria y tres en secundaria. Y esto es lo que está pasando en Cataluña. Porque, *síndic* –y usted lo está avalando con este informe–, lo que está ocurriendo aquí es que la lengua es el centro del proyecto identitario catalán, vehículo y condición *sine qua non* para su aplicación.

Por ello, *síndic*, usted y nosotros sacamos consecuencias radicalmente distintas de la situación de los derechos lingüísticos en Cataluña; quizás por ello, por este informe y por el escaso interés demostrado por la situación de los catalanes castellanoparlantes..., quizás por esto hay tan pocas quejas en el *síndic*, porque creen, de verdad, *síndic*, muchos catalanes, muchos ciudadanos, tristemente, que el Síndic de Greuges no es el defensor de todos los catalanes, ya que los castellanoparlantes...

El president

Senyora De Rivera...

Carmen de Rivera i Pla

...no le importan. Nada más, acabo.

Gracias.

El president

Gràcies, senyora De Rivera. És el torn, ara, del portaveu del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Moltes gràcies. Gràcies per la presentació de l'informe, gràcies per ocupar-vos, també, dels drets lingüístics. Per a qui té, òbviament, la situació de llengua dominant, doncs, són poc importants, els drets lingüístics de les minories. Per a les minories no ho són, de banals, els drets lingüístics: són arma de defensa de les pròpies arrels, dels propis mitjans de comunicació i de la pròpia llengua, i, per tant, formen part de la nostra manera de ser i existir en aquest món.

Nosaltres, òbviament, estem..., no sorpresos, però, en tot cas, llegint les dades, la incidència, diguéssim, de les queixes, és a dir, quantes queixes hi ha amb relació als drets lingüístics, que certament és una xifra baixa..., però realment no sabem si és degut al fet que hi ha poca queixa, que hi ha poca gent que troba conflictiva la situació, poca gent es troba en situacions d'in-

defensió lingüística en determinats moments, o, en tot cas, que hi ha plenament la consciència que aquest és un conflicte polític i no administratiu, no? En tot cas, que quan es troba davant d'una situació d'indefensió, qui abusa, en aquest cas, ho fa per criteris polítics i no tant per mancances administratives que puguin ser resoltes via la queixa, la reclamació administrativa. Per sort –per sort–, no?, perquè convertir el debat sobre les llengües o convertir la consciència sobre la necessària defensa de la llengua catalana en una situació de desavantatge enfront de la llengua espanyola, convertir-ho en un simple debat administratiu, un simple debat de queixes, pervertiria el necessari debat sa, saludable, sobre la necessària protecció de la llengua catalana.

A nosaltres ens criden l'atenció tres àmbits en els quals, òbviament, la llengua catalana està en clar desavantatge, i que sembla que no vagin a millor, sinó que vagin a pitjor. El primer de tots és, com es descriu a l'informe, l'àmbit judicial. Ja fa molts anys, moltíssims, no?, que s'ha reclamat, reivindicat, que s'han fet queixes, s'han fet manifestacions, etcètera, perquè hi hagi com a mínim una llibertat d'elecció en la llengua en què ha de ser atesa la ciutadania en el mateix sistema judicial. I, malgrat això, sembla vulnerar-se dia rere dia l'existència o la presència de la llengua catalana en aquest àmbit judicial. Nosaltres, òbviament, el donem bastant per perdut, l'àmbit judicial, però no deixa de ser una lluita insistent i persistent que s'ha de continuar.

Ens preocupa enormement l'absència del català o la clara representació en minoria de la llengua catalana a la TDT. La TDT, la televisió, lluny d'haver estat un avenç en la pluralitat informativa o en criteris com..., o en molts altres criteris informatius, de pluralitat, etcètera, no ho ha estat; òbviament, ha estat una victòria del sector de l'entreteniment, no pas una victòria del sector informatiu ni del periodisme. Però, a més a més, ha estat un clar retrocés en la presència de la llengua catalana als mitjans de comunicació. El percentatge de presència del català a la TDT està en esferidora minoria, i el percentatge de continguts i, òbviament, de *share*, no?, de visualitzacions de la televisió en llengua catalana, és francament minoritari.

Més o menys, a Catalunya, segons les comarques, òbviament, s'altera el nombre de canals de la TDT, però hi ha uns quaranta canals de TDT, dels quals entre cinc i set són autonòmics, i s'expressen majoritàriament en llengua catalana, i dos o tres locals, que majoritàriament s'expressen en llengua catalana. La resta, inclosa l'extrema dreta, inclòs el feixisme, té presència en castellà a la resta de canals. Ha estat una clara derrota, la imposició o la conversió de la televisió analògica en digital i el seu repartiment posterior. A Catalunya és aquest, el resultat. Al País Valencià, com tots sabeu, la presència de canals en llengua pròpia, en llengua valenciana, a la TDT és zero –zero–, que és el model... Clar, perquè tot és relatiu, no?, en les polítiques lingüístiques. Hom pot comparar la política lingüística i dir si és bona o dolenta aquí amb referència als models dels territoris del costat, governats pel Partit Popular, en aquest cas, i on la seva aferrissada defensa del bilingüisme redueix la presència del va-

lencià a zero. És a dir, no existeix la llengua pròpia del país.

Això passa, òbviament, també en l'àmbit de la immersió lingüística, en l'àmbit educatiu. L'ofensiva política, ideològica, de desgast de la legitimitat d'un model exitós, d'un model d'integració de les llengües a l'escola catalana, que intenten qüestionar a tort i a dret, portar al debat parlamentari... Deia la senyora Alegret: «Es porta moltes vegades..., és moltes vegades motiu de debat polític», perquè ho porten recurrentment determinades forces polítiques espanyolistes i ultraespanyolistes que volen fer de la llengua un conflicte de convivència, un conflicte, saltant-se tots els criteris filològics, científics, tots els criteris del Consell d'Europa i de tantes altres autoritats, que menyspreen deliberadament perquè estan per sobre del bé i del mal.

Jo tinc com a llengua materna el castellà, i em molestaria molt que a Catalunya no hi hagués un nivell suficient de castellà. Jo tinc com a llengua paterna un idioma que vostès han anomenat «LAPAO», que és un insult, una escopinada, un gargall, una flegma, una esputació, a la dignitat de la llengua, a la dignitat de part de la meva família, a la dignitat d'un territori sencer –de la Franja d'Aragó–, al català i als seus parlants. Però els importa bastant poc què passi, quins són els criteris filològics; els importa més la disputa política i acabar anomenant «llengua autònoma pròpia del Aragó oriental» el català. I què en fan, en conseqüència? L'eliminen de l'educació. Quin és el percentatge d'alumnes escolaritzats en la seva pròpia llengua a la Franja d'Aragó? Zero –zero. I al País Valencià fan tres quarts del mateix eliminant línies de valencià, eliminant el valencià de les televisions autònòmiques i deixant milers i milers d'alumnes fora de l'educació en la seva pròpia llengua.

Jo només li vull llegir una cita d'una companya seva, del seu partit, una gran autoritat al nostre país, a la ciutat de València, una persona que decideix sobre què és valencià i què és català, que decideix obrir acadèmies de la llengua i que, a més a més, considera que la immersió lingüística no és necessària per a la convivència. I, més o menys, en la seva «crida» a falles ha dit: «Vos anime a que “degeim”..., “dehem” passar el fred del *verano*, el fred de l'hivern, i “boquem” el “caloret” faller, el “caloret”, *sin duda*, el “caloret” de foc i la flama...» Això és el resultat de la seva política lingüística: gent absolutament inculta, que no sap expressar-se ni en un idioma ni en l'altre. I, òbviament, aquest camí no és el que volem recórrer nosaltres.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Arrufat. (*Alicia Alegret Martí demana per parlar.*) Perdó, en tot cas, senyora Alegret, després. És el torn, ara, del Grup Parlamentari de Convergència. És el torn de la senyora Àngels Ponsa.

Àngels Ponsa i Roca

Gràcies, president. També gràcies, síndic per la feina, per l'exposició, per l'informe, a vostè i al seu equip.

De fet, nosaltres, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, coincidim totalment amb el diagnòstic que vostè fa en el seu Informe sobre els drets lingüístics. De fet, tenim els quatre informes dels àmbits que toca, de les diferents conselleries, i podem dir que cada una, doncs, des de l'àmbit de la seva responsabilitat, diguéssim, dóna per vàlid el seu informe i, fins i tot, també aplica els deures que se'n deriven. Fins i tot, també, si recuperem les intervencions de diferents consellers aquí, en seu parlamentària, podem veure que no s'han cansat de repetir algunes d'aquestes mateixes consideracions.

De fet, potser el nostre principal obstacle, que l'hem dit i l'hem repetit moltes vegades, és l'Estat, no?, un estat que ens és impropri i que segueix atacant sistemàticament el català. Aquest informe, potser, doncs, a part de presentar-lo aquí, al Parlament de Catalunya, també fóra bo presentar-lo al Congrés dels Diputats, a veure si així també la consciència, eh?, diguéssim..., contribuiríem que se'n tingués més consciència, potser. Tindria més sentit.

Contràriament al que alguns diuen i pretenen fer creure, aquí no hi ha cap conflicte lingüístic, dins de Catalunya, ni al carrer ni a les escoles, sinó tot el contrari. Vostè ho feia palès, parlava tant de les percepcions de la Unió Europea com d'altres organismes internacionals, no?, que valoraven aquesta convivència lingüística com a factor o com a valor que cal preservar. Fins i tot vostè ho deia, amb paraules textuales: «No malmetem aquest tresor.»

Deixi'm, però, i tot i que..., conscient, eh?, que vostè ens demanava, als grups parlamentaris, que no ens tiréssim els plats pel cap en aquest tema, i nosaltres compartim la bondat d'aquesta recomanació que vostè ens feia..., però després d'alguna intervenció, com en aquest cas el que ha expressat el portaveu socialista, voldria, doncs, fer alguna puntualització, no? Voldria saber en què es basa per dir que el català no és una prioritat d'aquest Govern, que això és molt gratuït, dir-ho així, sense més. Ha constatat, doncs, que la feina que ha fet el Grup Socialista..., l'ha posat de manifest, i nosaltres la subscrivim i la valorem, però potser no tindríem prou temps avui, en aquesta comissió, per valorar o per constatar el que ha fet el Govern, eh? I jo només li recomanaria que es llegís els informes de política lingüística que any rere any es presenten en seu parlamentària, que defineixen i expliquen, doncs, tots els avanços que fa en alguns àmbits, en altres no.

Jo puc estar d'acord, també, i ho comparteixo amb molts de vostès, que en l'àmbit de la justícia ens cal millorar i molt, en l'àmbit del cinema també, i és una de les reivindicacions que fem, eh?, i en algun altre aspecte, doncs, segurament..., en algun àmbit de consum potser també ens cal això, però vaja, d'aquí a dir segons quines afirmacions tan gratuïtes... Un ha de ser més conscient.

També ha dit que dins de l'Acord nacional per a la cultura no hi consta l'àmbit de la llengua. Jo demanaria que l'informin millor, perquè jo he sigut present a totes les reunions i li asseguro que la llengua n'és una part, no? De fet, de ben segur que l'informe del síndic no seria el que és si el Govern no estigués fent o no tingués com una de les prioritats l'àmbit de la llengua.

També dèiem, doncs, que..., i així ho manifestava el síndic, no?, quan reconeixia que és un àmbit que ha generat un reduït volum de queixes, que no per això no ha de tenir la seva importància, però ell la xifrava al voltant del 0,5 per cent, no?, i que totes s'acaben resolent, que això també és un aspecte important que cal posar en relleu.

De fet, davant de l'Estat que tenim, el que ens cal, doncs, és el que hem tingut fins ara, també, la força i la reacció de la societat civil, del món acadèmic i d'algunes eines institucionals. I està bé que el síndic també hi sigui i s'hi sumi, no?, no només aquí, sinó a l'àmbit de tots els Països Catalans, així, doncs..., el portaveu de la CUP ho deia, no?, i potser per expressar aquesta força que té aquesta societat civil. Fa pocs dies, en el lliurament del premi que atorga la Plataforma per la Llengua –em sembla que va ser dijous passat, no, l'anterior, el dia 12–, en els premis Martí Gasull, doncs, era ben palès, això. Es posava en relleu aquesta força que té la societat civil i que va més enllà de l'àmbit del nostre país, Catalunya, sinó..., de l'àmbit dels Països Catalans.

Ja, per anar acabant, nosaltres pensem, doncs, que el català necessita un estat que hi jugui a favor, i en aquest camí és en el que no ens hem d'aturar. I hem de tirar endavant un estat que sigui, per descomptat, favorable a la llengua; que sigui eficient i proactiu en defensa, també, de la cultura, que això significa una representació i una oficialitat de la llengua davant de la Unió Europea que tot el domini lingüístic se n'ha de beneficiar; que hi hagi una legislació a favor de la cultura i de les indústries creatives. Significa també més projecció internacional dels creadors, més legitimitat i prestigi per al conjunt de la llengua. En definitiva, doncs, el que ens cal és avançar en aquest sentit.

Deixi'm, però, que respongui, que m'ho he saltat –tenia una mica d'embolic de papers–..., m'he saltat una de les, diguéssim, propostes més recurrents que han sortit aquí, que és, pel que fa a la preinscripció escolar, el fet de no contemplar una casella on els pares marquin quin règim lingüístic volen, no? A això s'hi ha fet referència tant per part del Partit Popular com per part de Ciudadanos. I aquesta normativa és evident, i s'ha explicat enèssimes vegades per què no es permet. Hi han dos motius: d'una banda, perquè suposaria un canvi radical en tot el model lingüístic de l'escola catalana que regula la Llei d'educació. El català és la llengua normalment emprada com a vehicular i d'aprenentatge, i, per tant, cal garantir el domini de les llengües oficials –la catalana i la castellana– en finalitzar l'ensenyament obligatori, i els centres públics i concertats han d'elaborar com a part del seu projecte educatiu un projecte lingüístic que emmarqui el tractament de les llengües al centre. I suposaria –per això ho deia, no?– un canvi de model que canviaria la Llei d'educació, doncs, que ha estat aprovada aquí, al Parlament.

Res més. Una vegada més, agrair-li la seva feina i que en la seva feina també dediqui una part important a la llengua.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora Ponsa. És el torn, ara, de la rèplica per part del síndic. I després de la rèplica, si els sembla bé, farem una petita pausa, i seguirem després amb el segon informe.

El síndic de greuges

Veig que no s'ha notat que en l'informe hi han intervencions del síndic. Subratllem que Catalunya, en aquests moments, té l'oficialitat de tres llengües: el català, el castellà i l'aranès, que no arriba a deu mil parlants, malgrat que són vora 7 milions que parlen..., el més proper, occità, com podran comprovar si van en metro a la ciutat de Tolosa, i veuran cantar les estacions en les dues llengües, malgrat que sigui França tan uniforme en el tema lingüístic.

Per què dic això de les tres llengües? Perquè és una prova que a Catalunya estem a les antípodes de qualsevol intent de prohibició; ans al contrari, són polítiques fermes, clares, de reconeixements de drets. I, en canvi, em sorprèn que els que argumenten sobre la possible irrupció contra drets del castellà a Catalunya, que demostra l'informe i –m'hi referiré després– és inexistent, no facin res en defensa d'un tresor de l'Estat espanyol, que és el plurilingüisme. Com es pot arribar a dir que el valencià no és català, si Ausiàs March és un Shakespeare, tractat així a totes les universitats serioses del món, i és de Gandia, i és llengua catalana? I no els estic parlant de la història, estic parlant de l'actualitat. Com és que l'Estat espanyol no fomenta el coneixement internacional d'un Ausiàs March, que és comparable, segons Harold Bloom, posem per cas, que s'ha reconegut com a màxim crític literari del món, a Shakespeare? I no solament no ho és considerat, sinó que forma part d'aquesta absurda i ignorant divisió. O el que ja s'ha citat aquí: quina reacció hi ha hagut davant del forassenyat que va decidir anomenar «LAPAO» el català a la Franja, a més del que portava de supressió del seu ús en determinats àmbits?

Com és..., parlem de la TDT, i en parlarem, senyor Arufat, però com és que no podem veure, ara ja perquè ja no existeix, però quan existia, la televisió valenciana a Catalunya? Hem anat a desconnectar territoris televisius. Expliquin això, surtin dels Pirineus i expliquin això en el pla internacional, com fa servidor. I com a mínim se'ls posaran a riure. Serà una gran riota, tot això que els estic dient. I els titllaran, a continuació, d'ignorants, eh?

O el que ha passat amb el trilingüisme a les Illes. O el fet que es proposi una mesura per defensar els drets dels castellanoparlants arreu de l'Estat, amb sis mil euros, que és un preu superior a l'escola concertada, i no es faci res quan n'hi han desenes de milers que no poden anar a escola en la seva llengua, en territoris que la tenen oficial. I això no sorprèn? No cal reaccionar, davant d'això? I aviat tindrem debats electorals, i jo demano a tots els grups parlamentaris, especialment els que tindran oportunitats d'influir en aquests debats electorals, que, si parlem de drets lingüístics, parlem-ne seriosament, agafem aquests temes amb força.

I estem parlant de desenes de milers de persones i de realitats que són absolutament inqüestionables.

L'altre dia un premi Nobel com Le Clézio deia que ell creia que Mercè Rodoreda hauria d'haver estat premi Nobel. No he sentit mai una declaració similar per part de cap observador seriós del plurilingüisme a l'Estat espanyol. Agafin vostès el quadernet literari d'un diari que és el que més té tirada a Espanya, i, excepte a la pàgina de teatre, no hi ha cap referència a una altra llengua que no sigui la castellana. I els estic parlant de 2015, la realitat diària. I no veig a ningú de les forces vives i atentes al que hauria de ser el reconeixement dels drets lingüístics que hagi alçat ni un dit per plantejar el tema, no? I ho dic al Parlament, perquè són vostès, més que ningú, que haurien d'estar en primera línia.

Parlem del tema del síndic. De què ha de parlar, el síndic? De queixes. O no? És la matèria primera de què ha de parlar el síndic, de les queixes que rep, i sobre això s'han de basar les seves dades, essent les queixes molt escasses, no en llengua, en tot. La gent té por, encara, de formular queixes, eh? I els en puc donar exemples, com els en donaré també en l'informe anual. La gent té por de passar la porta del síndic per plantejar una queixa. Per això dic que és un gran acte, valent, democràtic, plantejar un problema, que, si se soluciona, serà per a aquella persona i per a moltes altres que vindran al darrere. Però nosaltres hem de treballar sobre queixes; jo no puc treballar sobre posicions ideològiques, ni sobre programes de partits, ni sobre articles d'opinió, ni sobre manifestacions. O no? Quina ha de ser la matèria primera dels informes que els he de portar jo en aquesta cambra? La relació, via consultes o queixes, amb la ciutadania de Catalunya.

I, si no, desmenteixin-m'ho. Si vostès creuen que no, que els he de fer informes basant-me en el que ha opinat aquest intel·lectual, el que s'ha dit en aquell debat... No, jo els he de portar informes el més rigorosos possible sobre el material més important i democràtic que pot rebre un síndic, que són les queixes; queixes, no escrits de vomitar ideològicament preocupacions. Fa dos anys o tres, vaig dir en aquesta cambra que no rebiem queixes, i durant la setmana següent van arribar centenars de *mails*, que deien: «No vull el català a Catalunya», «No vull el català a l'escola», «No vull...», i la resposta, rigorosa, del síndic va ser: «Si us plau, digui'm a quina escola, en quin moment, quin dret ha estat malmès.» I la resposta va ser el silenci. Parlo de queixes, i la queixa és un acte democràtic, valent, d'algué que dóna nom i cognom, que assenyala una situació –nom i cognom sabent que guardarem la més absoluta confidencialitat.

Per tant, sobre aquesta matèria primera és sobre el que farem els informes, sent el Síndic de Greuges de tots els ciutadans de Catalunya. O és que hauriem de dir que el Defensor del Pueblo no és el Defensor del Pueblo de tots els ciutadans de l'Estat espanyol perquè no li presenten queixes sobre la llengua? Perquè no li'n presenten. Ho tenen tan fàcil com ara anar al web del Defensor del Pueblo, buscar l'informe de l'últim any que tingui penjat, i mirar vostès quantes en té sobre llengua. Independentment que, a més, tenim l'anoma-

lia –perquè és una anomalia, en democràcia– que estem a l'únic sistema del planeta en què hi ha un sol Defensor del Pueblo per a tot el territori, amb la duplica i amb el cost econòmic. No hi altra democràcia al món en què això passi; però, miri, si el legislador espanyol, que, fins i tot amb l'ajut del Tribunal Constitucional, va impedir que es tractés en el darrer Estatut, vol aquest model, tenim aquest model. Però, tenint aquest model, no em diguin que, per les escasses queixes que rep el Síndic de Greuges sobre llengua, no és el síndic dels catalans, i, en canvi, callem si ho és o no ho és el Defensor del Pueblo d'Espanya per les queixes que rep Espanya.

Els asseguro que aquest síndic es trenca les banyes en favor dels drets de tothom que truca a la porta del síndic, amb el tema que sigui. I que em portin un sol exemple que no hàgim contestat. I no contestat d'ofici, amb una mena de màquina que dóna, prement un botó, les respostes; no, amb la màxima atenció, trobant els arguments, que, quan tingui la raó..., lluitant perquè s'aconsegueixi, i quan no, que es tingui en compte com s'explica que no té la raó.

En aquest sentit, nosaltres mantenim –i que em corregeixi qui em pugui corregir, amb tots els arguments– que no hi ha vulneració de drets a Catalunya com a categoria –com a categoria. Que hi han anècdotes? Seguríssim; sortosament, són anècdotes. A Brussel·les van a bufetades pel carrer, entre valons i flamencs; i quan dic «bufetades», no dic dialèctiques, no: físiques. I els ajuntaments a l'entorn de Brussel·les impedeixen que francòfons hi puguin tenir cases per mantenir la puresa flamenca. No la vull mai per al meu país, aquesta situació, mai. I som a anys llum d'això. I per això els dic: «"Mimem" que siguin anècdotes i no siguin categories.»

L'any 2013, per exemple, vostès van veure, a l'informe del síndic, si se'n recorden, que un ajuntament no pas petit de Catalunya havia fet un exercici de responsabilitat patrimonial amb un ciutadà, i, com que l'havia fet en català, aquest ciutadà va dir que no l'entenia. I el síndic va fer retrotreure tot el procediment de responsabilitat patrimonial, amb diners en curs, perquè es pogués tornar a iniciar en castellà. I ho farem en tots els casos que se'ns plantegin en què creguem que es puguin estar violentant drets.

Senyores i senyors diputats, la Comunitat Autònoma de Catalunya ha tingut diversos presidents, i n'ha tingut de castellanoparlants i nascuts fora de Catalunya. I jo no he sentit la més mínima crítica; al contrari, és un bon exemple de riquesa de Catalunya, la màxima autoritat del país.

Podem anar al tema de la disponibilitat. No acabarem mai, senyor president. Què passa en els *call centres* de Catalunya? Agafin un telèfon i comprovin-ho. Facin l'exercici, tan senzill com això: comencin a trucar als *call centres*. I no ho dic per aquest anunci que ara surt per la televisió, no; ara sembla que estigui fent propaganda del que es ven en aquest anunci, no. Facin la comprovació, senzilla, de començar a trucar als *call centres*, i, en un paperet, vagin fent-hi cruquetes. Quina disponibilitat lingüística es trobaran vostès avui?

Vagin als bars, a restauració: encara avui, a Barcelona, de vegades has de repetir que vols un cafè amb llet, perquè no t'entenen –2015. Això em passa a mi i els passa a molta gent, per dir «cafè amb llet». Mirin la disponibilitat que hi ha al sector de la restauració i als bars. Als equipaments: vagin a l'aeroport, i vagin a passar l'arc metàl·lic. Escoltin quina és la llengua en què, d'una manera bastant mal educada, els exigiran que es treguin el cinturó, que es treguin les sabates, que deixin l'ordinador, etcètera. Estic parlant del 2015, eh?, i caldria també anar a la plena normalització en aquest sentit.

O al món de l'oci. Clar que el cinema és un tema de demanda. Però què ha fet la Unió Europea, sinó una quota de cine europeu? O no l'ha fet? I què ha fet el Govern francès, sinó una quota de cine francès? O no l'ha fet? I què fa el Govern espanyol, amb una quota de cinema espanyol? O no l'ha fet? Són polítiques públiques, eh? Que saben que hi ha la demanda, que saben que hi ha les *major*, que saben que hi ha la comoditat de les *major*, com em deia l'altre dia una autoritat del Regne Unit, que tant de bo vagin colant-lo en anglès, i ens anem convertint tots..., no a saber anglès –el primer a saber anglès, servidor–, sinó que ens vagin colonitzant, en aquest sentit, i oblidem que també hi pot haver creadors, i molt importants, de cinema espanyol, de cinema català i de cinema europeu.

Però, només amb les lleis del mercat, no els protegiem ni aconseguirem res. I la prova és que es fan normes: si les fa Catalunya, és una invasió contra la llibertat en el món del mercat; si les fa la Unió Europea, França o Espanya, no ho és. És una mica contradictori, i més quan segurament qui està en posició més feble és la cinematografia catalana.

No ho dic respecte a la justícia, que anem endarrere, en les sentències, eh?; no anem endavant, anem endarrere, en percentatge de sentències. Les forces d'ordre públic..., ja ho he citat, i intentarem tornar-hi amb les autoritats corresponents. El món del consum i el món –que sí que ho recullo, senyor Arrufat, nosaltres no ho teníem present– de la TDT..., li agraeixo el que ha expressat, perquè és una cosa que a l'informe no hi és i val la pena que ens hi fixem.

La immersió lingüística és una política, és un model lingüístic. El van decidir per *unanimitat* la Unió de Centro Democrático –potser me'n deixaré algun–, Convergència i Unió, Esquerra Republicana, Partit Socialista i Partit Socialista Unificat de Catalunya –per *unanimitat*. Es va tornar a votar per unanimitat per Alianza Popular, Esquerra Republicana, PSC, Convergència i Unió i Iniciativa per Catalunya –per unanimitat– el model de conjunció lingüística, al seu dia. I volia citar noms, com Marçal Casanovas –d'Esquerra Republicana–, com Marta Mata o com la Teresa Eulàlia Calzada i el Xavier Folch, i en podria continuar citant. Perdonin que no em recordi de tots els que van fer la ponència esplèndida que va ser acceptada per unanimitat en aquesta mateixa institució on som avui. I es va votar per això. Amb un sistema que l'any 83 –i aquí sí que els fallen les informacions– era molt més escàs del que és avui, perquè en començava la im-

plantació, i és evident i és lògic, no a l'inrevés. I això és lògic pel mateix procés d'aplicació, no?

I els resultats a l'escola estan, d'acord amb totes les tècniques –i suposo que PISA té autoritat–, lligats a l'origen social, no a la llengua. Jo no he vist cap informe PISA que lligui les indicacions de bon resultat o mal resultat al tema lingüístic; es lliga al tema d'origen social i d'igualtat d'oportunitats, que és un tema bastant diferent. Mirin, en tenen un exemple encara més punyent, que el vam presentar en aquesta cambra i els el tornem a presentar: el síndic va advertir, fa uns anys –la meua adjunta es recordarà de l'any, jo no recordo l'any concret–, que a Catalunya hi havien puntes de segregació escolar en alguns centres. Els tornarem a portar aviat aquest mateix tema, perquè continua existint, però dient-los: «Hi han centres on van fills de catalanoparlants i castellanoparlants, junts, i que no volen saber res del que hi ha al costat, on van fills de bolivians, de filipins, de pakistanesos, etcètera. I tots els pares molt contents, uns i altres, però la societat no hauria d'estar contenta, perquè això són guetos. Però aquí tant són catalanoparlants com castellanoparlants, eh? I tenim, per sort, uns grans claustres escolars a molts llocs de Catalunya que estan suplint el que ens falta, un major esforç perquè això no passi –torno a dir que són puntes, eh?, no és ni molt menys el dictamen de tot el que està passant al sistema escolar–, i evitar aquesta separació. Però no passa per catalanoparlants o castellanoparlants, no passa per aquí, com assenyala, també, el mateix informe PISA.

Mirin, les xifres de demanda d'ensenyament en castellà..., de debò volen que en parlem? Facin la pregunta parlamentària al senyor Wert i a la senyora Rigau, i busquin-ne les xifres. Les xifres que han arribat sobre la política anomenada Wert no arriben als dits que jo tinc en el meu cos. Ara, si es vol fer el salt que un dia es parla de tres, que tampoc eren tres, i l'endemà es parla de tres-cents, sense cap documentació..., forma part del debat polític, però no del rigor seriós. Però és que, a més, suposant que fossin tres-cents... Saben quin és el nombre d'unitats d'escolarització? Per dir-los-ho exactament, perquè no..., 1.302.113. Sobre 1.302.113, és rellevant, menys de vint o tres-cents? Amb l'esquer que hi han sis mil euros, eh?... ja no és optar per la llengua; amb l'esquer que tindràs, si acabes tot el procés, sis mil euros. Que ens els deduiran a tots nosaltres, de polítiques públiques a Catalunya, que no els aportaran les arques públiques de l'Estat. Definit al Parlament espanyol, però ens els deduiran de les arques públiques de Catalunya. És aquest un percentatge singular a tenir en compte?

Jo crec que fa falta molta pedagogia, però molta. I, per tant, torno a demanar, especialment als grups parlamentaris que tenen incidència més enllà dels límits de Catalunya, que poden aportar experiències que són tan fàcils de comprovar com sortint ara d'aquest edifici i del parc i començant a anar pel Raval o... –perdó–, pel Born i demanar als bars i començar a parlar amb la gent, com la gent que ve de fora i ho comprova cada dia. On hi ha l'agressió lingüística o aquestes dificultats? I comparin-ho amb altres nivells i sense fer ideologismes.

El darrer ideologisme, que jo l'he vist en un estudi, eh?, és que al Parlament de Catalunya i a la política catalana no hi han cognoms que no siguin catalans, com si haguéssim de venir tots de Jofre el Pilós. Doncs, que em perdonin els que tinc a la meva dreta: el meu adjunt principal es diu Sánchez i la meva adjunta d'infància es diu Larios, una d'Andalusia i l'altre d'Aragó, crec, per donar-los-en només l'exemple que hi ha a la meva pròpia casa.

O sigui, hem de combatre aquests ideologismes, perquè, si no, sí que donen peu a buscar allò que hauríem de «mimar», que no poguessin trobar la forma d'esquerdar una conjunció social i lingüística com la que diuen la UNESCO i el Consell d'Europa, no ho diu el síndic de Catalunya. I, si vostès van assistir a les jornades del març..., hi havia el noruec –que ara en desconec el nom– que presideix el Consell de Llengües d'Europa, i ho va repetir una altra vegada, amb tots els elements i amb tots els ets i uts, no?

Mirin, Escòcia no arriba al 2 per cent de *Gaelic* parlants, i Galles no arriba al 20. Me les estimo moltíssim, qualsevol d'aquestes realitats, però no me les comparin amb la realitat que hi pugui haver a Catalunya. I sí que els garanteixo que tan aviat com tinguem més xifres i més dades, les anirem aportant en futurs informes.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, síndic. Tal com hem quedat, ara farem una pausa d'uns cinc minuts i tornarem amb l'Informe sobre l'Autoritat Catalana de la Tortura.

La sessió se suspèn a dos quarts de sis de la tarda i vuit minuts i es reprèn a tres quarts de sis i tres minuts.

El president

Molt bé. Continuem. Demanaria que es pogués tancar la porta, si us plau.

Informe

del Síndic de Greuges relatiu a les activitats de l'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura corresponent al 2014 (tram. 360-00018/10)

Seguim, doncs, tal com marca l'ordre del dia, amb la presentació de l'Informe de l'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura. Com hem fet en el primer bloc, el síndic, per espai d'uns vint minuts, presentarà aquest informe, i llavors, posteriorment, els grups, altra vegada, per espai de cinc minuts, tindran la paraula. I, finalment, acabarem amb la rèplica per part del síndic. Per tant, síndic, quan vulgui.

El síndic de greuges

Moltes gràcies, president. Aquest informe, com saben, el vam lliurar al Parlament al desembre, a finals de desembre de 2014. És el que fem any rere any des que

vostès van legislar que hi hagués una autoritat catalana per a la prevenció de la tortura i els maltractaments, seguint el protocol de Nacions Unides, i que tingués la presidència del síndic, amb l'equip del consell assessor i l'equip d'intervenció, del qual ara ja comptem, també, amb una altra persona a la sessió, com és el senyor José María Mena, junt amb la que hi havia abans, la senyora Eva Labarta.

L'any 2014 hem visitat 82 centres, mentre que el 2013 en vam visitar 53; el 12, 36, i l'11, 17. El 10 va ser l'any que van vostès desplegar la llei i nosaltres vam fer el reglament, i pràcticament no es va fer cap activitat al respecte. I no és que el nombre creixent –que ho és, creixent– de visites ja sigui un indicador positiu, perquè del que es tracta, també, és de buscar la qualitat d'aquestes visites, i no la quantitat. O sigui, que podem dir que són visites, com vostès saben, a tots els centres on hi hagi algú privat de llibertat, sigui un centre penitenciari, sigui de justícia juvenil, centres d'educació especial, siguin centres de menors, siguin centres de psiquiatria, centres de residència de gent gran, a tot arreu on hi pugui haver algú privat de llibertat, seguint fil per randa, com van fer vostès –que va tenir mèrit–, en el títol corresponent de la llei, el protocol de Nacions Unides.

Vostès saben que tot el títol aquest de la Llei del síndic està recorregut al Tribunal Constitucional. Saben que està vigent, perquè no està suspès, i està en manifesta illegalitat, perquè el Govern espanyol no compleix amb les previsions legals d'una llei del Parlament de Catalunya. Nosaltres, igualment, continuem amb la nostra activitat, tal com se'ns va encarregar, tal com diu el protocol, i, a més, anem comunicant-la al Parlament, com ha estat amb el lliurament d'aquest informe, i, en versió anglesa –podria connectar amb discussions de l'anterior sessió–, el lliurem al subcomitè de Nacions Unides a Ginebra.

Novetats que incorpora aquest informe? Quant a metodologia, que no esperem a final d'any per comunicar els resultats de les visites a les autoritats pertinents, perquè semblava que era acumular-ho tot i de cop i volta passar-ho, sinó, per consell de l'organització més important que hi ha en el món, que és l'Associació de la Prevenció de la Tortura, amb seu a Ginebra..., amb consell d'ells, en sessions que tenim, de formació, amb ells, cada ics setmanes actualitzem el que tenim i ho passem a les autoritats pertinents perquè sàpiguen què és el que hem trobat i tinguin temps de contestar-nos.

Una segona novetat és que enguany hem incorporat, també, especialistes en psiquiatria, i ens ajuden moltíssim per moltes coses que afecten les possibilitats d'anàlisi i de medicina legal i forense, i per millorar, per tant, l'estat de la qüestió. Recordin sempre que l'autoritat té funció preventiva, no és com el síndic, que té funció no només preventiva, sinó reactiva, quan puguin arribar queixes. L'autoritat el que ha de fer és analitzar quines són les condicions d'aquests centres per veure com es poden millorar i evitar que, d'aquelles condicions, se'n derivin possibles maltractaments.

Tenim voluntat, el 2015 –i així estem en converses amb el Col·legi de Metges–, d'anar reforçant amb experts

que ens ajudin en aquestes visites des d'altres perspectives, més enllà de les que puguem tenir ja molt apamades des del consell, des del mateix equip i des del síndic. Saben que al consell, per voluntat de vostès, hi han les universitats, hi han les ONG, hi han els col·legis professionals –tant d'advocats com d'infermeria i de medicina–, hi han autoritats en la matèria i hi ha el personal del síndic.

Quines conclusions en trauríem, de l'informe de 2014? L'informe, com vostès saben, conté, si anem a l'índex, totes les fitxes, totes les activitats que hem fet a comissaries, centres penitenciaris..., és a dir, tots els centres que hem visitat, amb les fitxes corresponents, amb tot el detall. També té unes respostes per part de les autoritats i un capítol d'estat de compliment de recomanacions d'anys anteriors. Hi hem introduït dues reflexions gruixudes, que ara m'hi referiré, sobre la policia, el model de policia a Catalunya, i sobre l'assistència lletrada al detingut, que són les conclusions més importants.

Continuem vulnerant sistemàticament tot el que està previst sobre detenció i assistència lletrada als detinguts. Això passa a Catalunya com passa arreu de l'Estat; és una previsió constitucional i de la legislació que se'n deriva, i també ho és de normatives de la Unió Europea. Hi han tres directives, des del 2010, que parlen de drets de traducció i interpretació, informació, assistència d'advocats..., una sèrie de drets que no són observats pels cossos policials del nostre país, i alguns d'ells ja podrien ser aplicats directament, encara que no hagin estat desenvolupats a partir de la directiva. És una vulneració sistemàtica. El Tribunal de Justícia Europea ho ha dit diverses vegades, que, al no ser transposats, se'n pot gaudir de forma directa i vertical.

No és acceptable, i ho dic amb tota solemnitat, que es denegui sistemàticament als lletrats l'accés al llibre de custòdia de detinguts per conèixer-ne l'hora de detenció, per conèixer-ne les incidències; la denegació de còpia dels atestats policials, abans de començar, de la declaració de la persona detinguda –això contradiu clarament les directives europees, que haurien d'haver estat transposades–; que no es lliurin a la persona detinguda o al seu advocat els documents relacionats amb el seu expedient. Coses que són elementals.

Tampoc no és ajustada a dret la negativa a permetre a l'advocat comunicar-se reservadament amb el seu defensor des del primer moment de la detenció, sigui per telèfon o per qualsevol altre mitjà. A nosaltres, que hi anem setmanalment, se'ns diu de seguida que, una vegada feta la detenció, se'ls llegeixen els drets. Això sí que es fa, però poden trigar hores, i de vegades més que hores, si no dies, perquè o bé es truqui a l'advocat que el detingut esmenta i dona les indicacions, o bé es doni comunicació al col·legi d'advocats corresponent. I tot això va dilatant tot el procés de detenció i és un altre motiu pel qual es triga a posar el detingut en mans judicials, fins i tot amb uns períodes de detencions que poden ser, com diem a l'informe, manifestament il·legals, per no complir amb les condicions.

Sabem que la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya el 6 de maig de 2014 va fer un canvi en les normes de repartiment, i es va establir una

mena de segona conducció, que, si no m'equivoco, es fa cap al migdia. La considerem un pas endavant, però la continuem considerant insuficient, eh? Requeriria, doncs –per què no?–, fins i tot la figura, existent, de jutjats de guàrdia, un sistema permanent que pugui donar lloc a combatre aquesta anomalia.

Recomanem que s'avisí d'immediat de la detenció. Sabem que hi han vuit hores, però no són vuit hores per a l'avis: són vuit hores per a l'arribada de l'assistència lletrada. Que s'avisí d'immediat. Que els col·legis d'advocats contactin sense dilacions amb el lletrat designat. No s'hi val, aquella polèmica que de vegades es diu: «No, és que la culpa és dels advocats», «No, és que la culpa és dels jutges.» Escolti'm, fem les coses ben fetes i no ens haurem de tirar les culpes pel cap. Que l'advocat requerit hi assisteixi en un lapse de temps raonable; són vuit hores –si pot ser, menys– a partir de l'avis. I, evidentment, que s'adverteixi que, si es continuen negant a exercir aquests drets per part dels cossos, s'haurà de denunciar com a comissió autèntica de delictes, d'acord amb un article del Codi penal. Que es practiquin les diligències sense demores, que es practiquin les diligències de forma immediata per ser portats a l'autoritat judicial i que estiguin els jutjats de guàrdia a la màxima disposició per a això.

Aquesta és la conclusió gruixuda que trobaran en aquest informe, que, a més, té un capítol d'estudi pertinent, a banda de la quantitat de vegades que ens hem trobat amb aquesta realitat; no és que ens l'hàgim inventat, ens hi trobem perquè la preguntem constantment.

I segona qüestió que els recomanem en línia gruixuda: continuem amb un marasme d'imprecisió sobre la policia de Catalunya. És cert que no hi ajuda, la legislació espanyola, que tampoc s'acaba de definir; no s'ho agafin com una crítica a ningú, és un fet. Si volen, facin l'exercici de llegir l'article que els posem a l'informe, i, si no hi estan d'acord, ajudin-nos a superar l'error que podem tenir, però em sembla que és inequívoca, la legislació espanyola, quant al fet que no precisa i deixa en una indefinició aquest tema, que, ho torno a dir, ara és responsabilitat d'aquest Parlament, són vostès els que haurien d'entrar a legislar sobre un model de policia integral a Catalunya i veure qui..., com s'han d'assumir cadascuna de les funcions. S'observa una disparitat de competències assumides en matèria de policia judicial. Aquesta disparitat de funcions suscita el dubte sobre si en tots els casos s'observen els marcs legals vigents. Totes les previsions normatives que vulguin regulen d'una manera molt poc coherent i molt poc precisa, i això no ajuda a incrementar les garanties en la detenció.

Convé una clarificació que per nosaltres passaria per reconèixer el Cos de Mossos d'Esquadra com a policia ordinària integral a Catalunya i les funcions complementàries pròpies que podrien exercir les policies locals. Hi han policies locals que assumeixen competències, segons diuen, amb convenis que tenen amb el Departament d'Interior –i aquí ja continua el marasme, perquè no són uniformes, aquests convenis: n'hi han de totes mides, de tot tipus i de tota antiguitat, com el vi, un de més jove, un de més reserva, però evidentment no compleixen amb les previsions i amb

la certesa que estem assenyalant–, i n'hi han que assumeixen la potestat d'instruir atestats, per exemple, per atemptats o resistència contra la mateixa autoritat municipal o contra els funcionaris municipals, sense justificació tècnica ni pràctica, i amb l'inconvenient de confondre les condicions subjectiva –de víctima– i objectiva –d'entrar a fer d'instructor.

Hem d'evitar que grans municipis com ara Barcelona tinguin una estructura permanent de recursos humans i d'instal·lacions amb activitats i funcions dedicades a la planificació de política criminal. Desborda el que hauria de ser. Ho hem vist a Barcelona, i hem vist que, per mimesi, es va estenent a altres capitals de Catalunya. No està justificat, no s'adiu amb un model de policia integral, eh? De vegades hi han disfuncions a l'hora del trasllat de detinguts, especialment quan es surt del territori del municipi; llavors, dependrem d'aquesta absoluta imprecisió.

I, per últim, tornem a insistir que les àrees de custòdia de les policies locals presenten serioses deficiències estructurals. I se'ns ha anat fent cas, quan, a mesura que anem avançant en el nostre treball, veiem que se'n van tancant, perquè no tenen les condicions per realitzar aquesta funció, quan no tenen condicions que poden ser més que perilloses per realitzar aquesta funció.

Estem fent un esforç formatiu de la mateixa autoritat. L'any passat l'autoritat es va dedicar monogràficament, en la sessió commemorativa de l'Any Mundial contra la Tortura, al tema del Protocol d'Istanbul. El Protocol d'Istanbul és un excel·lent instrument per al tractament de les detencions i de les possibles irregularitats en el cas de les detencions.

Si em permeten un parèntesi, sortint d'autoritat i entrant a síndic, aquest matí hem lliurat a l'opinió pública i a les autoritats un informe sobre l'anomenat «cas de *Ciutat morta*», on es pot veure, amb flagrant evidència, que les autoritats del 2006, els responsables de l'Ajuntament de Barcelona i de la Guàrdia Urbana de Barcelona, i el responsable d'Interior de la Generalitat de Catalunya d'aleshores, amb els colors polítics pertinents, no van respectar els protocols com el d'Istanbul ni els tractats internacionals pel que fa a la investigació de possibles irregularitats.

És en aquest sentit que, també com a tasca de prevenció, hi guanyaríem si forméssim tota la policia de Catalunya a partir d'aquestes previsions internacionals..., poguessin aplicar-les i poguéssim, en aquest sentit, complir amb tots els seus requisits, com, per exemple –ho sollicitàvem aquest matí–, que, davant d'uns indicis de possibles maltractaments, hom no s'escudi en la resposta tan sovintejada: «Ja hi ha la investigació judicial.» No és suficient, no és ni legal. Clar que és legal, la investigació judicial, però quedar-se només en la investigació judicial no és complir amb tota la legalitat ni amb tots els compromisos. No es pot fer una investigació de qualsevol maltractament on entrin en protagonisme personal mèdic acompanyat de la mateixa policia que ha fet la detenció. Llavors anem confontent nivells que no serveixen per garantir drets.

Val la pena que mirin l'informe, tant en totes aquestes fitxes com en aquests apartats de línia gruixuda i en

els compliments, però també perquè –perdonin que ens fem pesats–, ho tornem a dir, està per complir la Llei del Parlament de Catalunya. Fins quan estarà per complir, la Llei del Parlament de Catalunya? Quant haurem d'esperar perquè el Govern espanyol faci el mateix que van fer el britànic, l'argentiní, bé, i podria..., la llista la tenen tota a les webs de les autoritats internacionals, a comunicar a Ginebra que, d'acord amb el mateix tractat, com van fer vostès, hi han diverses autoritats de prevenció de la tortura i una és la que van crear vostès? Què costa? Això és riure's de la legalitat, però pitjor encara, riure's dels drets. I, a més, seria una mesura d'estalvi: d'estalvi de personal, d'estalvi de preocupacions i d'estalvi de pressupostos, perquè tota aquella activitat que es volgués fer des de la llunyania, si es pogués fer amb l'experiència de la proximitat i en plena coordinació amb la llunyania..., estalviaríem molt, aprendríem i podríem desenvolupar més aquesta defensa.

Dir-los que nosaltres, quan vàrem lliurar aquest informe..., poc després, una setmana després, va succeir el que va ser la projecció, en un canal de televisió pública, del documental de *Ciutat morta*. Vàrem lliurar a la presidenta del Parlament una nova carta per demanar que, al més aviat possible –fa un mes, d'això–, poguéssim tenir una discussió amb vostès de tot allò que està aquí. Perquè, paradoxalment, moltes de les coses en què ara podem segurament posar-nos d'acord, sobre en què es va fallar allà, si s'hagués fet cas i si s'anés fent cas de recomanacions que està fent l'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura..., algunes d'elles, per ser modest, ens les hauríem estalviat.

Se'ns demana, de vegades, si podem intervenir quan hi ha actuació judicial. I saben els meus col·laboradors, començant per l'adjunt general, la meva dèria de contestar sempre que hi ha un sol *ombudsman* a les democràcies –el suec– que té la facultat de dictaminar quan en un procés judicial no s'han respectat els drets humans. I les últimes xifres de què jo dispojo són que de vint-i-sis alertes que va produir, vint-i-quatre vegades es van reobrir aquells processos judicials. Tant de bo algun dia el legislador català també s'atrevisís a anar a un model similar, no per fer de l'*ombudsman* una potestat judicial, sinó per donar-li aquesta facultat en funció dels drets humans.

I, per últim, dir-los que una vegada més –a veure si aquesta ens fan cas– demanem que aquesta discussió que tindrem en aquests moments en comissió pugui ser elevada, també, a discussió al Plenari del Parlament.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, síndic. És el torn, ara, dels grups. Començarem pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el senyor Josep Cosconera.

Josep Cosconera Carabassa

Bona tarda. Gràcies, senyor president. Senyor síndic, equip del síndic, en primer lloc, doncs, agrair-los l'informe que ens han presentat. Bé, jo sí que remarcaria com

a positiu l'increment de les visites que s'han efectuat respecte al 2013. Són 81 centres diferents, i sobretot a comissaries que no són ja de l'entorn metropolità de Barcelona, sinó que s'han endinsat al país, no?

Pel que fa a les comissaries dels Mossos –31– que s'han visitat, remarcar que 6 no requerien resposta, 13 queden pendents de resposta i 12 han contestat. Igual que les policies locals o les comissaries, que se n'han visitat 30, 10 de les quals, doncs, no requerien resposta, 12 queden pendents de resposta i 8 han contestat als seus suggeriments. I pel que fa als centres penitenciaris, 5, dels quals 2 manquen per contestar, 3 contesten, si bé cal dir que una d'elles..., la visita es realitza l'11 de novembre de 2014, i, en conseqüència, tindria una mica més de termini per contestar.

I pel que fa als centres geriàtrics, dels 5 visitats 2 responen a les seves observacions fetes, 3 resten pendents i també és evident que una d'elles..., la visita es va realitzar el 25 de novembre, i potser encara no han tingut temps de contestar.

I pel que fa a la resta dels centres visitats, que en aquest cas són 10, de diferent índole, destacar que només 3 han respost, enfront dels 7 que no ho han fet. Ens preocupa una mica la situació, com vostè manifesta, del centre residencial d'educació de Can Rubió i del centre terapèutic Font Fregona - Masia Maspons, així com del centre residencial d'educació intensiva El Guaret, que són precisament tres dels set que no han contestat. En aquest cas, sí que des del nostre grup li demanàrem una vigilància intensiva, atès l'informe que ens ha presentat. I, com diu, entre d'altres coses, no s'han d'aplicar les sancions que tinguin a veure amb el dret a l'alimentació –racions més o menys grans en funció del seu comportament–, el dret a l'educació –restriccions en el seguiment dels programes d'activitats educatives dels centres– i el dret a tenir contacte amb les famílies –és a dir, amb les limitacions de trucades o visites familiars.

Tal com vostè manifesta, l'aïllament d'un infant o jove en una habitació de contenció ha de ser realment només durant el temps mínim imprescindible i per uns motius molt ben taxats, circumscrits a reconduir una alteració greu de l'infant o del jove. I, com vostè remarca, en cap cas s'ha d'utilitzar la contenció o l'aïllament com una sanció, atès que això lesiona els drets fonamentals dels infants i dels joves, o bé –que vostè també hi fa referència– els tancaments en habitacions amb clau.

També ens preocupen els diferents protocols en el moment de registrar un detingut als llibres de registre, en especial a les comissaries de les policies locals, on s'apliquen diferents criteris. Cal evitar que s'identifiqui el detingut en funció de les seves característiques físiques, com així ha passat en alguna comissaria de policia local. També dir que ens preocupa –i vostè també hi ha fet referència– que, en alguns casos, les comunicacions amb els col·legis d'advocats no sempre es fan des del primer moment de la seva detenció, o la manca de càmeres de videovigilància on encara hi ha funcionaris sense estar degudament identificats, o que en ocasions s'ubiquen els menors en dependències diferents dels adults.

Ens agradaria saber una mica si han fet balanç respecte a la implementació d'anteriors recomanacions que es van fer al Departament d'Interior, i preguntar, també, si han respost dos dels ajuntaments que durant l'any 2013 destacaven com a coses negatives.

També li volia preguntar si continuen les negatives per entrar al CIE per part de l'equip català de prevenció de la tortura, com destacava al seu informe, atès que l'any 2014 va tenir repercussions per a la salut d'un intern.

També li volíem preguntar si continua estant sense protocolitzar el servei de facilitar les flassades. Sembla que, al seu informe..., cada comissaria actua segons el seu propi criteri, però és un tema recurrent en d'altres informes.

Preguntar-li si s'han produït queixes al síndic per part de detinguts que no han tingut assistència lletrada d'immediat. I també li volia preguntar què opina vostè, perquè no es recull al seu informe, del fet que els governs espanyols no hagin comunicat a les Nacions Unides per a la prevenció de la tortura..., el Síndic de Greuges, que actua com a autoritat catalana per a la seva prevenció. Li volia preguntar quin criteri té vostè, què li sembla a vostè i per què no es dona aquest cas.

També voldríem saber la seva opinió sobre si la proposició de llei sobre el pacte antiterrorista aprovat recentment en una primera instància al Congrés dels Diputats entra en contradicció amb els drets de les persones.

I també ens interessaria saber, tal com s'ha referit, si ens ho pot manifestar o no, si es manté la bona col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona per tal d'esbrinar la veritat dels fets coneguts arran de *Ciutat morta*, i d'acord, també, amb la declaració institucional que va fer el Parlament.

I, ja per acabar, i no per això menys important –al contrari–, ens preocupen molt els resultats de la darrera enquesta de seguretat pública de Catalunya, on es posa de manifest que unes 10.500 persones grans informen d'haver estat maltractades i unes 27.500 estan, probablement, en una situació de risc. I per això li demanàrem, des del nostre grup, un sobreesforç per vetllar per aquesta situació.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Cosconera. És el torn del portaveu del Grup Socialista, el senyor Cristòfol Gimeno.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Sí; gràcies, president. Gràcies de nou, senyor síndic, per la seva explicació. Gràcies també als representants de l'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura per aquest informe, que ens porta sobre la taula la situació que estan vivint, d'alguna manera, com deia el síndic, totes les persones que estan privades de la seva llibertat als diferents centres, als diferents nivells, doncs, que, en aquest cas, des de l'Administració

d'aquí, de Catalunya, hem de vetllar perquè estiguin en les condicions necessàries.

És evident, des del nostre grup, que valorem l'increment que hi ha hagut en el nombre, en la quantitat, també, que s'ha fet de visites respecte a l'any anterior, i això, bàsicament, doncs, ens dóna unes dades més concretes, unes dades més àmplies del que potser altres anys s'havia plantejat. Però el que ens posen sobre la taula aquest informe i l'explicació que ha fet el síndic és que cal incidir-hi, perquè aquest és un tema que en alguns moments no és notícia, fins que ho és molt. I, evidentment, no es pot abaixar la guàrdia. I hem d'estar atents al fet que qui tingui la responsabilitat política i hagi de fer l'acció, portar-la a terme als diferents nivells de responsabilitats, doncs, la tingui, estigui atent i estigui pendent de tot el que correspongui.

És evident que –de la seva explicació, d'aquestes traces gruixudes que explicava– hi han aquests nivells, dels quals hem d'estar molt més pendents. Però a nosaltres ens preocupa molt la contundència amb la qual el síndic..., i del seu informe, i de les visites que s'han fet i que es recullen a l'informe, es transcriuen, però sobretot aquesta afirmació tan categòrica que «estem vulnerant» –entre tots–, doncs, en alguns moments i de manera sistemàtica, com deia, algunes de les lleis pel que fa, sobretot, a aquesta assistència.

Creiem, des del nostre grup, que al nivell en què estem en aquests moments, i al segle XXI i el 2015, doncs, tot això, amb els mecanismes i la capacitat tecnològica que tenim tots en aquests moments, no hauria de ser protagonista d'un informe d'aquestes característiques. I, per tant, tot el que fa referència als col·legis professionals –en aquest cas, als advocats–, però també a la coordinació entre comissaries, entre policies locals, i tot el que fa referència a jutjats de guàrdia, en aquest sentit, doncs, creiem que no hauria de ser, hi insisteixo, tan protagonista.

En aquests moments, aquestes situacions il·legals que també plantejava el síndic..., hauríem d'estar-hi tots molt atents i ens haurien de fer sentir a tots malament si volem ser aquest país, aquest país madur, aquest país obert i que es preocupa, també, doncs, en aquest sentit, per les persones que estan privades de llibertat.

És evident, també, pel que fa referència a aquesta coordinació que hi ha d'haver entre els cossos de seguretat, bàsicament, doncs, la necessitat de tenir aquesta policia integral i aquesta coordinació entre el Cos de Mossos d'Esquadra i les policies locals, els diferents nivells de policies locals que hi pot haver arreu de tot Catalunya. Perquè, com també deia, no només per l'al·lusió a la ciutat de Barcelona, sinó també a altres policies locals, en funció de si hi ha més capacitat econòmica, en funció de si no n'hi ha tanta, doncs, algunes ciutats i alguns pobles poden fer més coses i d'altres no. I, per tant, bé, vostè feia l'al·lusió al vi; el que sí que és evident és que si hi han recursos i si hi ha voluntat política, doncs, s'hi poden destinar, però si no hi ha voluntat política no es pot fer res.

Però, en aquest sentit, com que en alguns territoris de Catalunya no hi ha, des del nostre punt de vista, en alguns moments, prou dotació de cossos..., de mossos

d'esquadra, doncs, les policies locals, vigilants municipals, en alguns moments s'extralimiten o desenvolupen responsabilitats i funcions que no els corresponen. Posa de manifest, també, aquest informe, que hem de seguir destinant recursos als pressupostos en aquest sentit, de la Generalitat i als diferents nivells, perquè, si no, es va, d'alguna manera, degradant una mica tota aquesta situació.

I, bàsicament, per acabar, bé, una mica això que parlava dels pressupostos, perquè una mica, com deia el síndic, com més drets, doncs, seríem capaços de poder estalviar-nos coses en altres sentits.

I acabo, president, amb l'al·lusió que s'ha fet en algun sentit per part d'algun grup i del síndic, també, i la demanda que feia respecte a l'informe que ha presentat el mateix síndic sobre el tema de *Ciutat morta*, del que s'ha plantejat i del que s'ha escrit. I, per tant, aquí, en aquest sentit, traslladar la nostra posició, la posició del nostre grup parlamentari, és a dir, que cal que es faci la feina que s'hagi de fer, que a qui li correspongui la faci. I, en aquest sentit, ens hem mostrat sempre, des del nostre grup, predisposats que si en algun moment, doncs, no s'han fet bé les coses, posar-les de manifest i que surti i s'expliqui, i aprendre, com s'ha dit, dels possibles errors o de les possibles desconexions que hi hagi hagut en algun moment.

Però, en qualsevol cas, hi insisteixo, també, doncs..., a la comissió anterior, el responsable del nostre grup parlamentari, en Ferran Pedret, que participa a la Comissió d'Interior..., analitzarem –ja ho ha començat a fer– més en profunditat aquest informe i el tindrem en compte per a possibles propostes parlamentàries.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Gimeno. És el torn, ara, del Grup Parlamentari del Partit Popular. És el torn de la senyora Alegret.

Alicia Alegret Martí

Moltes gràcies, president. Síndic, saludar-lo de nou, a vostè i el seu equip. Ens diu que ha visitat vuitanta-dos centres, aquest 2014. A mi m'ha cridat l'atenció, de la seva explicació inicial, que deia «a tots els centres on hi ha algú privat de llibertat», i ha posat les residències de gent gran també dintre d'aquesta privació de llibertat. I li pregunto si les entén com a privació de llibertat o..., m'imagino que deuen estar focalitzats en algun tipus de persones grans que tinguin algun problema de mobilitat o de discapacitat, i, si, de passada, revisen tota la resta de residència per a la gent gran.

Ja abans ho deia, en la intervenció, algun portaveu: en l'enquesta de seguretat pública presentada pel conseller ens deia que aproximadament hi havien deu mil denúncies de gent gran, i a la taula l'acompanya a vostè l'adjunta per a la defensa dels drets dels infants i dels adolescents. No sé si s'estan plantejant també tenir algun adjunt per als drets de la gent gran, no només per aquest informe, en vista del que estan veient,

sinó que no sé si li estan arribant queixes o algun tipus d'*inputs* de vulnerabilitat dels drets fonamentals de la gent gran a Catalunya.

Dit això, ens ha explicat que aquest informe el comunica a diferents organismes. Jo li pregunto si a algun organisme estatal també l'hi comunica, també li'n fa còpia; abans ha dit que el tradueix a l'anglès, no sé si el tradueixen al castellà per fer-lo arribar a algun organisme estatal. I li proposo un repte: jo no sé..., quan abans deia: «És que el Govern espanyol no ha comunicat encara a l'Autoritat Catalana de Prevenció de la Tortura...» Parli amb ells, convenci'ls. Intentem coordinar-nos millor, perquè jo sé que això serà un motiu d'atac, de «no ens deixen fer», però potser a vegades agafant un telèfon, escrivint una carta o seient amb ells, les coses es comencen a normalitzar.

Vostè ens ha parlat que tenen una funció preventiva, i jo li pregunto: s'entén, aquesta funció preventiva, quan fan aquestes vuitanta-dues visites? Jo m'imagino una comissaria de policia local, una comissaria de Mossos, un centre de menors, que, en sec, en el seu dia a dia, sense tenir-ne previ avís, s'hi presenta o el síndic o un adjunt, una psiquiatra, tot l'equip allà, i no sé si tenen aquesta resposta de col·laboració o caldria també algun tipus de campanya pedagògica que informi aquests centres de possibles objectius, si m'ho permeten, de ser visitats, que els informin que el que es vol és col·laborar i és millorar, i no pas que ho vegin com un atac, com un intervencionisme o com un anar a buscar no sé què per després poder sortir o justificar l'entitat.

Sobre els experts, ens diu que aquest any, per primera vegada, han inclòs una persona, una professional de psiquiatria, externa, i que, a més, té previst ampliar-ho amb el Col·legi de Metges, també. La pregunta és –des del desconeixement, eh?–: per què aquesta contractació de professionals externs? I, en ares de la transparència, també, voldria saber el pressupost que té l'Autoritat per a la Prevenció de la Tortura i quin seria el pressupost que hauria de tenir, si no es trobessin en un context econòmic limitat, per poder arribar al cent per cent dels seus objectius, dels objectius que suposo que anualment es marquen.

I algun tema que preocupa: per exemple, vostè ho ha posat a l'informe i ho ha dit literalment ara, en la seva intervenció, que es vulnereu sistemàticament els drets dels detinguts. I ens diu: «No és acceptable que es denegui sistemàticament als lletrats l'accés al llibre de custòdia dels detinguts per conèixer l'hora exacta de l'atenció o, el que és més greu, la denegació de la còpia de l'atestat policial abans de començar la declaració de la persona detinguda.» Són fets puntuals o realment estan generalitzades, les recomanacions que ens fan aquí?

Per exemple, vostè, a la pàgina 8 de l'informe, fa una sèrie de recomanacions –vostè..., l'autoritat, com a Autoritat per a la Prevenció de la Tortura–: «que les comissaries de policia avisin els col·legis d'advocats immediatament després que es produeixi la detenció sense excuses ni demores»; «que els col·legis d'advocats contactin sense dilacions amb el lletrat designat

o el que pertoqui per torn d'ofici»; «que l'advocat requerit assisteixi a la comissaria en un lapse de temps raonable»; «que els col·legis d'advocats adverteixin del fet que la legislació europea...»; «que adverteixin que si els cossos policials persisteixen a negar l'exercici d'aquests drets...», tal, tal, tal. Tota aquesta sèrie de recomanacions, són genèriques, les posa a l'informe per a informació genèrica tant dels diputats i de tothom que llegeixi l'informe com de les persones afectades, o realment han constatat, amb aquestes visites, que hi ha un problema en les detencions a Catalunya i que és una pràctica habitual? Perquè a mi això és el que em sobta, el que més em sobta d'aquest informe, que no estem parlant, potser, de casos puntuals, sinó que es generalitza. I, com que ho desconec, li pregunto si aquesta és la realitat que tenim.

Ens alerta de la policia judicial i dels problemes que pot comportar no tenir una regulació o un conveni express, però entenem que és el jutjat qui tria la seva policia judicial.

I acabo ràpidament. Ens diu, de les visites efectuades als centres penitenciaris, que han d'adoptar mesures oportunes destinades a millorar el tractament i les condicions d'estada de les persones privades de llibertat. Li torno a dir el mateix: parlem de casos concrets o és genèrica, la conclusió que treu de les visites que han fet, que s'han de millorar el tractament i les condicions d'estada de les persones privades de llibertat?

Acabo. Més enllà de les visites concretes, de les recomanacions que ens fa i de l'informe, amb quins departaments de la Generalitat o d'altres institucions estan en contacte per fer aquesta funció preventiva? I, quan detecten algun tipus de recomanació, més enllà de la fitxa concreta o del que veiem aquí, de la visita, del centre concret que li ha de donar resposta, si informen alguna instància superior orgànicament perquè puguin prendre mesures, ja no només d'aquella visita concreta, sinó d'altres que puguin prevenir a nivell general. Quins seguiments es fan de les recomanacions –si es fan– en aquestes instàncies superiors?

I, finalment, el tema de la policia integral a Catalunya: si tenen contacte amb la Subdirecció General de Coordinació de Policia de Catalunya, que està intentant treballar de manera coordinada i de manera cooperativa entre les diferents policies locals, especialment Mossos d'Esquadra i guàrdies urbanes, per la singularitat, sobretot, de les policies locals i de les funcions que fan, si hi tenen algun tipus de relació, i si creu que la millora d'aquestes recomanacions que vostè fa passaria també per una millor coordinació entre les policies a casa nostra, que podria ser també per mitjans telemàtics, no només cooperació física, amb operatius o dispositius, sinó, senzillament, compartir bases de dades o compartir informació.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, senyora Alegret. És el torn, ara, per al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, per a la senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, president. Donar la benvinguda al síndic, al senyor Sánchez, a la senyora Larios, la senyora Labarta, l'exfiscal en cap de Catalunya –el senyor Mena– i a tot l'equip que ens acompanya. Miri, justament ho ha dit vostè, síndic, però jo..., era com havia iniciat la meva intervenció: el mateix dia que vostè presentava, no?, l'informe en el qual detectava indicis de maltractament als detinguts del 4-F, es presenta aquí l'informe de prevenció de la tortura. I, justament, moltes de les coses que vostè ha comentat amb relació al cas del 4-F són qüestions que han anat apareixent no només a l'informe del 2014, sinó, desgraciadament, també a l'informe del 2013.

I m'ha cridat moltíssim l'atenció un dels casos, no?, el del llibre de registre en el qual l'ajuntament diu..., bé, que en aquella època no hi havia llibre o que s'ha perdut. Perquè justament això també es va repetir: les incidències en el llibre de registre de les policies locals, en les hores en què entren i surten els detinguts i en totes aquestes qüestions de trasllats, que vostè ha dit que era «la conclusió gruixuda» d'aquest informe. I tant, que jo considero que és gruixuda, i, a més, perquè la conec, perquè desgraciadament fa poc ho he pogut viure personalment, per una qüestió menor, un jove que ha hagut de passar la nit a la comissaria quan, si hagués funcionat el tema de les funcions de la policia judicial, aquest jove en poques hores hauria pogut ser traslladat davant del jutge. Per tant, crec que són molt importants, aquestes conclusions de traç gruixut, perquè ens donen la qualitat o no d'aquest sistema. I, a més, realment es dona una vulneració de drets.

Aquí es parla... Vostè, quan presentava el d'avui, deia: «Negligència, manca de transparència...», però és el que està passant habitualment, jo crec que és habitualment, desgraciadament. I això ho vull relacionar amb el tema de les policies locals. L'informe dedica tot un apartat a aquest problema, de quan les policies locals fan funcions de policia judicial, i si les han de fer o no. I, clar, aquí tenim un problema de més abast, no?, o de més profunditat, que és el de la legislació, el de la llei.

Realment, a Catalunya fa temps es va intentar, amb el Govern nacionalista, catalanista i d'esquerres, de fer una llei integral de la policia en què es redefinís clarament quin era el paper de Mossos d'Esquadra, quin era el paper de les policies locals, quin era el paper de les juntes de seguretat local; si es podien mancomunar o no serveis, si calia que tots els pobles –petits o grans– tinguessin una policia local, amb la despesa que això a vegades suposa per a aquests mateixos pobles, i, bé, no va sortir endavant, perquè hi han una sèrie d'interessos, perquè, com vostè deia, hi han situacions molt heterogènies: tenim Barcelona o ajuntaments grans, com Barcelona, com el Prat, Santa Coloma, i altres realitats.

I, per tant, jo crec que fins que no resolguem això que la llei del 2003 no resol, ni la Llei del 94, de Mossos, resolia, doncs, no podem donar resposta a aquesta ni a altres qüestions que hi han en la coordinació Mossos d'Esquadra - policies locals. Perquè sí que és cert, i li ho dic en tant que vaig tenir responsabilitats en

l'anterior Govern, que amb els convenis s'intenta arribar a aquests acords, s'intenta pactar –si es fan les instruccions, si no–, s'intenten lligar protocols. Però això no funciona, i, a més, es dona la casuística que cada lloc funciona d'una determinada manera, i moltes vegades en funció de quins són els caps locals. No ho sé, m'ha cridat molt l'atenció una de les qüestions que vostè destaca a l'informe, no?, i que també ha dit. Diu: «Com pot ser que la policia local sigui la mateixa que ha d'instruir, a vegades, casos en què les ofenses o..., és juez y parte, no? Són els mateixos funcionaris locals..., o contra la mateixa policia local. Bé, la mostra la tenim ara, a Cambrils, amb una ordenança municipal que es vol fer, d'ofenses contra els càrrecs electes i contra els funcionaris, que ha de resoldre la policia local i que no sabem com es resoldrà.

Per tant, crec que aquest és un tema..., i, en aquest sentit, sí que el nostre grup ens comprometem que, en el que queda de legislatura... Nosaltres ja hem demanat reiteradament que es presenti la Llei de policia integral de Catalunya. El conseller ens diu que hi estan treballant. De fet, tenim dues lleis pendents: la Llei de bombers, que també resoldria molts dels problemes que tenim amb bombers voluntaris - bombers professionals, i la Llei de la policia.

Una altra qüestió, també referent al tema de les altres conclusions «gruixudes»: tot el tema –i que a mi em preocupa especialment– de centres de menors en totes les seves modalitats, eh?, centres residencials d'educació intensiva, centres d'internament, comunitats terapèutiques... Per què? Perquè sí que tenim menors i gent gran com els dos col·lectius més vulnerables, i, que, a més, en el cas dels joves i els menors, tenen tot un corpus que els dona suport, que és la Declaració dels drets dels infants, i que, a més, també aquí hi han incompliments. I aquí m'ha preocupat, rellegant l'informe del 2013 i tornant a..., comparant, no?, les dades de l'informe del 2013 amb el 2014, veure que hi han qüestions que es van reiterant, pel que fa, per exemple, a la falta de càmeres, a les contencions que es fan a aquests menors, a l'ús de càstigs, o sigui, l'ús de càstigs en temes d'educació, d'alimentació, de veure la família, que no poden ser utilitzats com a càstigs.

Llavors, volia veure que... A més, també aquí no sé si..., potser m'ho podran contestar, però aquí també he detectat certs incompliments per part de l'Administració en les respostes. Per exemple, tant a l'informe del 2013 com al del 2014 s'insistia molt en la necessitat de tenir mediadors culturals, perquè molts dels nans, dels joves, que estan ingressats en aquests centres són d'origen magrebí o d'altres cultures. I justament el fet que no hi hagués el mediador, que desaparegués la figura del mediador el 2010, va ser viscut d'una manera..., bé, és una figura que fa falta. Hi va haver el compromís, per part del departament, que dotaria aquestes places, i jo no ho he sabut trobar; sí que he trobat que s'ha reforçat el nombre d'educadors tant a L'Alzina com a Can Llupià i a Montilivi, però no he trobat la convocatòria d'aquestes places de mediadors culturals.

I –ja acabo, president– ja per últim, una qüestió que també ens preocupava, que és un tema que vostè va

obrir el 2013 i jo volia saber com havia quedat, que era el tema dels diners que rebien els infants tutelats per part de la seguretat social, i que abans es posaven en un fons comú, de manera que, quan aquests joves ja complien la majoria d'edat, diguéssim, tenien com una bossa de diners per iniciar els seus projectes de vida, fos deixar un lloguer, fos..., i que des del 2010 aquests diners se'ls quedava la Generalitat. I, llavors, volia saber com s'ha solucionat, si aquests joves reben alguna cosa o no.

I ja acabo, president. L'últim era..., i per últim, per acabar, també he vist que alguns dels ajuntaments, alguns dels ajuntaments que van ser interpehats per vostès tant el 2013 com el 2014, no contesten. Llavors, jo voldria saber, en aquests casos, quines eines..., o què poden fer vostès i què podem fer nosaltres des d'aquí, al Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Grau. És el torn, ara, de la senyora Carmen de Rivera, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carmen de Rivera i Pla

Sí; gracias, presidente. *Síndic*, equipo que lo acompaña y que están presentes en la sala, en primer lugar, darles las gracias por este informe librado al Parlament, y darles la enhorabuena, porque es mucho el trabajo que se ha hecho, como se ve por el aumento de centros visitados, centros en que, por diversos motivos, hay gente que está privada de libertad.

Nos parece importante lo que se dice en el informe, las observaciones que se han hecho. Nos parece muy importante, además, que se hagan eco y que... Además de todas las actuaciones que se han hecho en comisarías y que se hacen en centros de menores, también nos parecen importantes, tal como ha puesto de manifiesto el señor Cosconera, todas aquellas menciones de maltrato a personas mayores que están en centros residenciales de la tercera edad. Porque si bien sobre la juventud naturalmente que también hay que estar pendiente, naturalmente que se debe cumplir y hacer cumplir la legalidad, pero parece que sobre este colectivo de personas de la tercera edad..., pues, tienen menos, muchas veces, visibilidad y mucha menos comprensión por parte, quizás, incluso de toda la sociedad.

Nos parece muy importante también la incorporación de técnicos a su equipo de prevención contra la tortura, porque es fundamental que una comisión o un equipo que pretende la prevención de la tortura, evidentemente, pues, cuente, como cuentan en estos momentos..., pero que, además, incorpore a los mejores técnicos posible, como ha dicho usted, que va a incorporar o que se acaban de incorporar psiquiatras y que está pendiente la incorporación de técnicos.

Y, pasando ya al fondo del informe, nos preocupan muchísimo todas las denuncias por incumplimientos rela-

tivas a la asistencia al detenido que se hacen, y que esta custodia, que debería ser mínima, o, en cualquier caso, la detención, que debería durar lo mínimo posible, no sean observadas por los cuerpos de policía, ya sea Guardia Urbana, ya sea Mossos d'Esquadra, ya sea Policía Nacional.

También nos preocupa la denuncia o las indicaciones que se hacen de las directivas europeas, tanto la 2012/2013, sobre el derecho a la información en los procesos penales..., porque, efectivamente, es fundamental que el abogado, desde el primer momento de la detención, tenga toda la documentación a disposición para poder defender a su cliente en aquellos momentos privados de libertad, a fin de poder controlar la ilegalidad de la detención o de la privación de libertad.

Nos parece también que hay que..., bueno, y quizás sí aquí tenemos competencias a hacer al máximo: es sobre los incumplimientos que usted detecta y previene sobre la Directiva 2013/48 de la Unión Europea, que, si bien vence en noviembre del 2016, convendría, y nos parece un buen consejo, una buena práctica, en cualquier caso, que el abogado pueda comunicarse con sus clientes detenidos desde el primer momento de la detención por los medios que sean.

Respecto a la directiva de los traductores, tengo que decirle que este grupo parlamentario ha insistido en varias ocasiones en la Comisión de Justicia..., y que últimamente, por parte de todos los grupos parlamentarios, se aprobó un decreto a iniciativa del Gobierno sobre ese tema, de traductores. Entonces, yo creo que..., ya supongo que lo aclarará inmediatamente la diputada de Convergencia, pero tengo entendido que esto ya se está implementando, y, si no, que estamos en ello.

De todas maneras, también usted sabe que nosotros nos hacemos eco y tomamos muy en serio sus informes. Todavía no hemos hecho ninguna propuesta de resolución respecto de este, pero las haremos, seguramente conjuntamente con los demás grupos parlamentarios –desde luego, con Iniciativa ya nos hemos puesto de acuerdo para hacerlo. Porque aquí se instó, se instó y se aprobó, en el Parlament, por ejemplo, todo el tema de la segunda conducción, para que se implementara. Se consiguió que se implementara, se hicieron por parte..., se aprobó en este Parlament una PR a propuesta de este grupo, fue aprobada por todos los grupos parlamentarios, se ha hecho esta segunda conducción, pero parece ser que hay problemas. Y, evidentemente, para lo que se trataba esta segunda conducción no era para la comodidad de jueces y abogados, sino para preservar, precisamente, los derechos de los detenidos. Y, por lo visto, no se está cumpliendo con esto, como ahora muy bien también denunciaba la diputada de Iniciativa. Nos parece fundamental, también, y tomamos nota, y haremos una propuesta conjunta que propondremos a los demás grupos.

Porque yo entiendo que esto es transversal, y que, además, se puede hacer, que se avise de inmediato y que se implementen todas aquellas medidas con colegios de abogados para que se avise a los abogados de oficio y que intervengan cuanto antes, y que, además, haya

una coordinación inmediata, exacta y la mejor posible, con Mossos, Policía Nacional y policías locales.

Nada más. Muchas gracias. Veo que se me acaba el tiempo, así que acabo. Gracias.

El president

Gràcies, senyora De Rivera. És el torn, ara, de la portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la senyora Annabel Marcos.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, president. Benvingut, síndic, a la comissió en el dia d'avui, i l'equip que l'acompanya. Bé, en primer lloc, remarcar el que vostè mateix ha dit a la seva exposició de l'informe, que la funció de l'autoritat és una funció merament preventiva. I això ho voldria lligar amb totes les visites que ha fet, que han incrementat molt el nombre de visites, i, a més a més, amb els resultats que han tingut, o sigui que crec que la funció preventiva que té l'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura dona els seus fruits, perquè les recomanacions que es fan s'estan seguint en un percentatge molt elevat. Abans el diputat d'Esquerra ha dit..., no ha dit percentatges, però sí que ha comentat la quantitat d'estudis que s'han donat per resolts, i, per tant, jo crec que és una feina que, feta en equip, dona molt bons resultats.

En segon lloc, també quant a la intervenció que ha fet al principi, reconèixer que la qualitat de visites ha millorat, també, però ha millorat també, entenc, de manera recíproca, perquè estem parlant de visites –crec que no ho ha esmentat, però que és conegut per tothom– que són visites a centres sense avís previ. Per tant, qualsevol dels vuitanta-dos centres que han estat visitats no tenia en cap moment coneixement de la seva visita: ni de la visita, ni de l'horari –horaris totalment diferents–; per tant, també..., mostra d'una bona feina quant a poder veure els centres de primera mà i que els centres realment estiguessin treballant amb el seu funcionament diari.

Quant a la Llei del síndic, bé, ja és ben sabut, i això ho hem repetit molts cops, que ha estat recorreguda. És una cosa en què, evidentment, no podem entrar, més que la pressió que podem fer, a nivell de grup parlamentari, per intentar resoldre la situació.

Novetats: dues novetats molt destacades, a l'informe, que considero que estem totalment d'acord que funcionen i que aniran en la línia de funcionar bé. La comunicació immediata, és a dir, es fa la visita i immediatament..., bé, en un interval de temps de curta durada, ja es posen de manifest al centre o a les autoritats les mancances o les observacions que veuen des de l'autoritat. Crec que és molt important, perquè d'aquesta manera es pot interactuar més ràpidament i es poden solucionar problemes, tal com s'ha vist a l'informe, que tenien fàcil solució i s'han pogut resoldre –no altres que, per motius, doncs, diversos, no s'han pogut resoldre o que estan en marxa de resoldre's.

I un altre tema, el tema de la incorporació de personal extern. Estic totalment d'acord que en el cas, ara, de

psiquiatres, o dintre del món de la medicina, de personal que puguem arribar a incorporar per a aquest any, o sigui, per al 2015, el personal extern sempre ajuda i dona reforç com a mínim per a poder dotar d'informació específica sobre el tema que puguin tractar.

Bé, els tres temes que ha tocat a la seva exposició..., l'assistència lletrada al detingut, ho ha comentat, i ho ha dit, passa desgraciadament arreu de l'Estat espanyol. Hi ha un incompliment de les directives europees, però jo li he de dir una cosa. Jo, quan estava escoltant els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, m'he sentit a la vegada molt contenta d'on vinc i d'on sóc, perquè a les Terres de l'Ebre això no passa. (*Veus de fons.*) Sí, sí, li ho dic així, francament, això no passa, o sigui..., bé, jo ara fa tres anys que no estic exercint com a advocada d'ofici, però és que el sistema... Quan vaig començar a mirar-me l'informe, jo pensava: «No ho estàs llegint bé, no estàs seguint el mateix que t'està indicant l'informe.» Perquè, d'entrada, hi ha un llistat trimestral de guàrdies; per tant, no es posa en contacte el mateix col·legi d'advocats per demanar l'advocat a qui li pertoca el torn de guàrdia, sinó que és el mateix lletrat qui rep la trucada del centre on està la persona detinguda, en aquest cas, d'una comissaria de Mossos d'Esquadra. Això, en primer lloc.

En segon lloc, bé, la diputada Carmen de Rivera em deia a mi el tema dels traductors. El tema de les traduccions i dels intèrprets realment em consta que a tot arreu és un tema que està en fase de resolució ja «finitiquada», però tampoc no hi hem tingut mai problemes. I, a més a més, també, els mateixos mossos, quan tenen el detingut i arriba el detingut al centre –parlo d'allà–, t'avisen i et diuen: «Tenim el detingut. Ens costarà un quart d'hora, mitja hora, una hora, fer les diligències. Quan pots venir?» I el temps d'arribada d'un advocat allà puc donar fe que és màxim una hora, una hora i mitja, no és més.

Per tant, clar, evidentment, les Terres de l'Ebre..., parlar del Col·legi d'Advocats i Advocades de Tortosa no és parlar del que passa arreu del país. Jo crec que això no s'ha fet en un dia, però puc dir que, en el temps que jo sóc lletrada, ha canviat moltíssim. D'entrada, quan jo vaig començar a exercir, començaven els primers mòbils, que tampoc no..., havíem d'estar localitzats a casa o a algun lloc que hi tinguéssis telèfon, però vinc a dir que tot això, jo crec que amb voluntat, evidentment, per totes les parts, d'intentar resoldre problemes així, es pot fer.

Entenc, també, que a Barcelona i l'àrea metropolitana les distàncies són diferents, i el temps de durada és diferent. De totes maneres, la voluntat sempre és intentar evitar unes dilacions indegudes. Per tant, com menys temps d'espera estigui el detingut en instàncies tant policials com judicials, millor per a tothom, evidentment.

Quant a la imprecisió sobre la policia a Catalunya, estem totalment d'acord. Hi ha una imprecisió total, hi ha un buit legal, un buit legal que s'ha de resoldre, perquè sí que s'han donat els convenis, s'han donat els convenis entre la policia local i el Departament d'Interior per a resoldre problemes puntuals, com bé ha dit, i que no són iguals, o sigui...

El president

Li prego que vagi acabant, senyora Marcos.

Annabel Marcos i Vilar

Perdó, no he sentit el so. Sí que s'han de resoldre, però jo entenc que, amb la dinàmica aquesta, la policia nostra..., els Mossos d'Esquadra han de ser una policia judicial amb totes les facultats i han de ser una estructura d'estat, que ens fa falta per definir directament..., per al futur.

I quant..., bé, m'ha deixat també..., només mig..., trenta segons. Voldria comentar-li el tema de les visites als CIE, si han intentat fer alguna altra visita al CIE i què s'han trobat, com a resposta.

I, ja en últim lloc, bé, sumar-me a tot el que han comentat els diputats quant a l'informe que ens comentava, de *Ciutat morta*. Nosaltres estarem a disposició, i, bé, tan aviat com es pugui fer la comissió pertinent, sigui en aquesta comissió o a Interior, el que es consideri oportú, restem a la seva disposició.

Moltes gràcies, president.

El president

Gràcies, senyora Marcos. Ara sí, és el torn de rèplica del síndic.

El síndic de greuges

Gràcies, president, i gràcies a tota la comissió per totes les intervencions, tant en aquesta com a l'anterior sessió. Jo crec que entre la referència al diari de sessions i la moderna projecció que dona el tuit –allò que està en una reunió i algú de fora ja està sabent de què estem parlant a la reunió–, doncs, pot tenir una dimensió positiva, com segur que la té, el fet que ens comuniquem més enllà de la societat amb què estem parlant. Torno a felicitar tota la comissió, i el president sap com el síndic demana –perdona que hi insisteixi– atenció per poder sovintejar aquestes comissions, i fins i tot per fer deures que tenim pendants, com per exemple que poguéssim repassar, de forma periòdica, el quadre d'honor de la gent que compleix o que no compleix amb les recomanacions del síndic, o sigui, anar al moll de l'os de les funcions del síndic.

Jo vull expressar un agraïment molt poc formal a l'equip de l'autoritat. Avui n'hi han dos membres aquí, el senyor Mena i la senyora Labarta. Hi falta el senyor Jaume Saura, a part, òbviament, de les vegades que algun dels dos adjunts dirigeix l'equip, i de la meva col·laboradora, Mar Torrecillas, que participa de forma fixa en l'equip, de vegades també la senyora Ruth Blázquez, però vull dir-los que és una gran conjunció, a part de la presència sovintejada, a les sessions trimestrals, del consell assessor.

O sigui que vostès van fer molt bé, el dia que van seguir les previsions de Nacions Unides..., no van haver d'inventar res de nou ni fer cap tripijoc, com el que es va fer amb el *mecanismo nacional español*, que es va fer a corre-cuita en el Senat amb una addicional i amb

una llei que és de l'oficina judicial. Vull dir que, en aquest sentit, és una llàstima que no tingui tot el reconeixement que hauria de tenir, però volia felicitar la dedicació i els coneixements que ens aporta la gent de l'equip, especialment la gent que ve d'altres experiències de la del síndic, com són el senyor Saura, el senyor Mena i la senyora Labarta.

Han plantejat el tema de la gent gran. Tenen una dimensió que no toca directament a l'autoritat, totes les polítiques socials sobre la gent gran. L'autoritat sí que visita centres geriàtrics. Crec que una vegada ja els havia explicat que, quan vam començar a fer visites a centres geriàtrics, ens va demanar una entrevista una de les coordinadores de centres geriàtrics, molt esverats: «Busquen tortura, en els centres geriàtrics? Com és que...?» Clar, perquè com que ens presentem com l'Autoritat Catalana per a la Prevenció de Maltractaments i Tortura... Se'ls va explicar la nostra funció, i jo crec que poc després ens van començar a emetre missatges de lloança i d'impuls perquè ho féssim. Primer, perquè als centres geriàtrics no sempre s'hi entra lliurement, o sigui, una de les coses que ara analitzem són precisament les fitxes d'ingrés en funció de quina decisió. I aquí hi pot haver..., es pot entrar típicament en la definició del protocol de Nacions Unides.

Crec que també els vaig explicar que una vegada, i arran de la demanda de la coordinadora de centres geriàtrics, jo em vaig adreçar a diverses autoritats en el món, amb democràcies molt més madures que la nostra, i, per tant –que ningú se m'ofengui–, amb molta més experiència que nosaltres. Primer, però, em vaig adreçar al subcomitè de Nacions Unides, i aquest em va contestar: «Centres geriàtrics? Nosaltres tenim massa feina amb Àfrica i amb les situacions quasi de dictadura, per amoïnar-nos per això.» Però, és clar, en canvi, des d'Holanda, des d'Escandinàvia, des dels centres d'allà, evidentment –«nursery homes», que en diuen ells–, és un tema, un capítol important a dedicar al mecanisme de Nacions Unides. I això ho fem a partir d'aquesta qüestió que deia, de l'ingrés, però també de les condicions, independentment que algun dia el síndic tornarà tocar el tema des de la perspectiva, ja, de reacció contra possibles atemptats de drets.

És evident que l'autoritat té una funció preventiva; cal explicar-la més, cal fer pedagogia, no només pel tema dels centres geriàtrics. Com s'ha dit aquí, anem a qualsevol centre sense avisar, aleatòriament... «Oh! Per què veniu aquí?» Potser aquell dia ha tocat l'Hospitalet, perquè hem decidit..., en comptes de continuar cap al nord, anem cap al sud-oest, no? I, a més, a qualsevol hora del dia, o sigui, hem fet visites al matí, a la tarda o a la nit, o a la matinada, evidentment. Clar que no és simpàtic per a ningú, que a la una de la matinada a la Model, el centre d'homes de Barcelona, aparegui l'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura, però el que no serveix de res és el que pot passar, com a mi m'ha passat de vegades, com a parlamentari, que, quan anàvem a un centre penitenciari, sortia el pintor amb el pot de pintura, que encara estava fresca en alguna paret, quan s'havia anunciat que hi hauria aquella visita.

Nosaltres treballem –lamento que no hi hagi la senyora Alegret, però ho podrà llegir al diari de sessions– amb

Interior, amb Justícia, amb Salut, amb Benestar, amb qualsevol departament on hi pugui haver una detenció, i per analitzar quantitat de coses que vostès han anat veient als informes, començant per un tema recurrent, el problema estructural que tenim a les comissaries de Mossos d'Esquadra, que a moltes d'elles la part de custòdia està en el subsòl i provoca situacions d'higiene molt poc adients per a detinguts i per als cossos policials, però per defensar un model, aquest any, amb força, de policia integral, i n'estem parlant amb la conselleria i crec que el Parlament l'hauria d'agafar amb força. Sabem quant Parlament queda d'aquí a les eleccions que estan anunciades, però de la mateixa forma que potser exercicis aparentment més difícils, com és una llei electoral, estan a l'horitzó, doncs, tenen aquí també un altre repte, que és entrar en el model de policia de Catalunya.

Dic amb força –encara que ho ha preguntat la senyora Alegret– que l'assistència lletrada és un problema arreu, no pels advocats, o sigui, no estem criticant els advocats; estem criticant que no es compleix la funció de garantia que té l'assistència lletrada en els tractats internacionals i en la Constitució, i la disposició a mans del jutge tan aviat com sigui possible d'un detingut. Ho constatem constantment, o sigui, és una constatació –perdonin la redundància– de pràcticament totes les sortides que fem, de visita, no?

Coincidim en aquesta preocupació amb tots els col·legis d'advocats. Vostès saben, i aquí hi deu haver diverses persones col·legiades, que és una preocupació recurrent als col·legis d'advocats, arreu de l'Estat succeeix –ens trobem de vegades, quan ens conviden a intercanviar materials. I, en aquest sentit, cal complir amb les previsions que avui no es compleixen: cal complir amb el lliurament tan aviat com sigui possible al poder judicial. I sí que és cert que va, de vegades, per territoris. Hem trobat algun territori on, per les seves dimensions i proximitat, hi ha una relació jo diria quasi d'amistat, molt fluida, entre cos policial, jutge i el col·legi d'advocats. Però, és clar, dissortadament Catalunya no té tots els territoris uniformes, i tampoc farem un quadre d'honor, per part nostra, sobre on es compleix més.

Se m'ha demanat sobre les vigilàncies a centres de menors. Nosaltres hem tingut una atenció, com aquí s'ha assenyalat, molt sovintejada al respecte, cada vegada més. Continua existint el problema dels mediadors culturals; se'ns diu que depèn del pressupost, estem pendents de veure com es solucionarà. Però és evident que hi han centres com Can Rubió o com El Guaret, que ens han respost just després d'haver presentat l'informe –per tant, n'estem ara valorant les respostes–, i podem fer, com fem en altres matèries, el que se'n diu «rèpliques», eh?, després, una nova visita per veure fins a quin punt el que se'ns ha respost es compleix.

No puc dir el mateix de Font Fregona, eh? Continuem arrossegant un problema al centre terapèutic Font Fregona, amb situacions greus no resoltes. L'autoritat hi ha anat dues vegades. Evidentment, ja no hi ha aquella cadira de contenció que provocava quasi imatges de pel·lícula de terror, però continua sent una situació si-

milar. I nosaltres estarem pendents de la resposta per exigir el seu compliment amb tots els seus ets i uts.

Se'm demanava: «Per què, experts externs?» Doncs, per una raó molt senzilla, perquè tenen coneixements que l'autoritat no té. Per exemple, com pot saber vostè que una persona està sota contenció mèdica o no? La majoria de nosaltres no té llums per fer-ho, mentre que una persona amb coneixements mèdics sí que ho pot fer. Com l'estat psíquic de les persones i moltes altres matèries que anem incorporant, amb un criteri molt senzill: aprenent-ne dels mecanismes internacionals que van per davant nostre, torno al que he dit abans sobre el tema de la maduresa de la democràcia i dels avantatges.

I això no dona –no sé si anava per aquí, la pregunta de la diputada del Partit Popular– una desmesura del pressupost, ni del pressupost de l'equip de l'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura, que es va crear per vostès i es va crear en el síndic, però no es va incrementar, el pressupost, que el lògic hauria d'haver estat que se'ns hagués dit: «Escolti'm, incrementi'm les partides, perquè ara em donen noves funcions»... És d'uns 30.000 euros l'any per les dietes de la gent que assisteix regularment a les reunions del consell i a les visites –parlo de gent exterior al síndic: es surt una vegada la setmana, amb un mínim de quatre hores i sis persones, i es fan quatre reunions de consell assessor l'any, amb dues hores de sessions–; uns 4.000 euros més per lloguer de vehicle –el síndic no té cotxe oficial, el cotxe oficial va ser retornat el seu dia a la Generalitat, i, per tant, lloguem vehicles tant per a l'autoritat com quan anem a activitats de síndic, no els dic on perquè semblaria que en fes publicitat, però és una casa a molt bon preu, que podríem utilitzar tots–, i això va donar un màxim de 35.000 euros, eh? Per tant, no és cap gran partida, dintre del pressupost del mateix Síndic de Greuges.

El 2015 ens queda territori, encara. Quan vostès anaven parlant, m'estava mirant la llista que tinc pendent de comissaries de Mossos i locals. No els la lleigeixo perquè ningú es doni per alertat (*el síndic riu*). Els que estan a la llista ja ho saben, perquè, si no hi hem anat, algun dia apareixerem per allà. Però encara ens queda territori, i tenim voluntat d'anar a tot el territori, a qualsevol punt del territori. Ja hem estat a l'Aran, hem estat molt també a les Terres de l'Ebre, però encara queda territori; que no se'ns digui –i se'ns diria amb raó– que només fem una activitat purament i simplement metropolitana.

Nosaltres intentem també, el 2015, no només acabar de completar el territori, fer aquestes rèpliques, diversificar centres, agafar temes monogràfics, com són els temes mèdics, amb totes les seves vessants; la forma dels atestats, dels interrogatoris; els serveis informàtics, el famós Sipse, per exemple, és important que l'autoritat el conegui fàcilment, perquè és el que es fa servir més per la policia de Catalunya; o els registres, tots els llibres de registres. Nosaltres aquest matí hem hagut de dir, públicament, que el llibre de registre de *Ciutat morta* ha desaparegut; del 2006 no hi ha el llibre de registre a l'Ajuntament de Barcelona. Clar, era quasi un acudit, perquè, com podrien confirmar el senyor Mena

i la senyora Labarta, una de les coses que segur que fem a un centre d'atenció és demanar el llibre de registre –d'adults, de menors, del que sigui–, i anar seguint les seqüències del que s'ha d'apuntar de qualsevol matèria.

Hi ha un balanç de compliments? Sí. Queda una sèrie de policies locals que no han complert. Interior ens ha anat acceptant totes les propostes. Queden coses per tancar de forma molt més clara, bàsicament a l'entorn d'higiene, de neteja, pendents d'alguns d'aquests tipus de protocol. Jo, si m'ho permeten, com que estic segur que aquesta vegada sí que anirem al Ple, els demanaria que em deixin reservar per al Ple, eh? –aquesta és una petita amenaça–, que al que no hagi complert li farem pujar els colors a la cara davant del Ple del Parlament de Catalunya, ja sigui en aquest cas o en altres aspectes de l'informe anual.

Dir-li a la senyora Alegret que nosaltres tenim tots els nostres materials en català i en castellà, i alguns en anglès, alguns en francès i alguns en aranès. I, per tant, no sé què volia dir amb la seva pregunta, però tots els informes estan en català i en castellà, com a mínim. Tots els informes de l'autoritat són lliurats al Defensor del Pueblo; quan cal, a ministres del Govern espanyol, al mateix cap de govern... Jo els explicaria anècdotes, per exemple, del cap de govern, *el presidente del Gobierno*, Zapatero, quan, trobant-me pels passadissos del Congrés, reaccionava com aquella prova de Pavlov: «Ribó, convenio, convenio, convenio», perquè sabia que estava pendent quelcom, i li funcionava el mecanisme automàtic. Però, és clar, el senyor Zapatero fa uns quants anys que ja no és cap de govern, però amb el mateix el senyor Rajoy, amb la senyora Soraya, amb el senyor Ansón, eh?... I com que això queda al diari de sessions, també li podran explicar que està en el diari de sessions. Per tant, hi han comunicacions, i, a part de a les autoritats, al Consejo General de la Abogacía Española, a les jornades que s'organitzen des de diverses institucions de drets humans arreu de l'Estat, i hi participem amb la projecció i l'intercanvi de materials.

Aquest matí hem presentat..., se m'ha demanat..., ho dic perquè se m'ha demanat l'informe sobre *Ciutat morta*. Hem treballat en molt bona col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona, Interior, Salut i l'ICAM. Hem advertit, en els informes de l'autoritat, però sobretot del síndic –al del 2014 ho tenen–: compte amb determinada legislació espanyola, que ha avançat, eh?, com és la llei mordassa, que pot ser –ho diu el comissari europeu de drets humans– una conculcació de drets elementals, i compte –és clar, aquí he de dir «compte», perquè no sé com acabarà, perquè cada dia t'anuncien que això ho tocaran o no ho retocaran– amb les definicions que hi ha a les denominades «mesures antigihadistes», començant per la cadena perpètua, i altres, com la subversió de l'ordre constitucional. Les advertències, amb tota la prudència del món, les va reiterant o el síndic o la mateixa autoritat en la cosa que li pugui pertocar.

Del CIE no hi ha cap novetat, lamento molt dir-los-ho. O sigui, clar, seria absurd que ara l'autoritat es plantejés..., primer que no li pertocaria, a l'autoritat, com a tal, abans al síndic, però a la mateixa autoritat..., seria

absurd que ens plantejéssim anar a aconseguir la foto del fet que ens barressin el pas o que ens rebés, com l'altra vegada, el comissari en cap del CIE, i ens tornés a dir: «Ojalá puedan entrar, porque ustedes son la prueba del algodón», però no hi podem entrar.

Pitjor és, encara, que es faci el que es va fer amb professionals –i ho diré on calgui, perquè és una vergonya– de mitjans de comunicació que van acceptar anar-hi, visitar-ho, però..., veure com, en el pati del CIE, es tancaven tots els interns i no els deixaven parlar amb els professionals dels mitjans de comunicació. Els garanteixo que el síndic que els parla, com a síndic, com a autoritat, no anirà a cap lloc públic on no tingui la possibilitat de dialogar amb els subjectes d'aquell lloc públic, perquè l'altre és pura «filfa», és nul, no serveix absolutament de res.

L'any passat –ho saben– vam intervenir quan una vegada hi va haver un incident, d'una vaga de fam –era de l'any passat això, no? (*veus de fons*)–, i van portar l'intern a un centre de salut que depèn de la Generalitat. Allà sí que hi vam anar, però en minuts, tan ràpids com vam poder, eh? (*veus de fons*)..., ara aproximadament fa un any, i hi vam anar tan ràpid com vam saber i poder per anar a buscar aquesta informació.

I, per últim, la comunicació al Govern espanyol, escolti'm, és que és... Vostès saben que el Govern espanyol pot demanar la impugnació de qualsevol mesura al Tribunal Constitucional, i en pot demanar la suspensió. I si el tribunal accepta la impugnació, està obligat a aplicar la suspensió. Té un marge, pot no acceptar la impugnació, però si l'accepta... Bé, és l'únic que ho pot demanar. No és qui ha recorregut la Llei del síndic, que està recorreguda pel Defensor del Pueblo; per tant, no hi ha suspensió possible. *De facto* és una suspensió, o sigui, que estem davant d'un cas... *De facto* és una suspensió, no *de iure*, *de iure* és inconstitucional, perquè una llei d'aquest Parlament és una llei que val en funció de competències i territori, però és d'obligat compliment, per tots els governs. Vull dir, és un cas claríssim d'un incompliment *de facto*, que fa com una autèntica suspensió del Tribunal Constitucional.

I perdoni, senyor president, que hi insisteixi, jo sóc taure, sóc molt cabut: si us plau, ajudi'ns que això vagi al Ple del Parlament.

Gràcies.

El president

Gràcies, síndic, per aquesta apellació final, que jo trasllado, d'altra banda, també als grups parlamentaris perquè la facin avinent als seus portaveus i a la Mesa del Parlament.

En qualsevol cas, recordar-los, també, als portaveus, que dilluns vinent tornem a trobar-nos, en aquest cas per veure la primera part de l'informe anual del síndic. (*Remor de veus.*) Dilluns vinent..., perdó, el dia 9 –el dia 9–; per tant, l'altre dilluns, és a dir, dilluns vinent no, l'altre, eh? Gràcies per la correcció. Molt bé.

Aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a les set del vespre i set minuts.